

OBŽALOBA

(The Indictmen)

7.7.1963, Jeffersonville Indiana

Děkuji mnohokrát, bratře Neville. Zůstaňme nyní na okamžik stát k modlitbě. Skloňme hlavy. Máte nějaká zvláštní přání, která můžete oznámit zdvižením ruky? Podržte v paměti, oč Jej chcete prosit a věřte v to celým srdcem, zatímco i já za vás předkládám modlitbu.

Nebeský Otče, vážíme si velice přednosti, že můžeme přijít v tomto chmurném dni do domu Páně a vidět tam zářit sluneční světlo Boží a slyšet, jak Duch svatý zpívá a mluví skrze lidi; je v nás jen trochu slunečního jasu. Děkujeme Ti za nebeskou sluneční zář v našich srdcích. Jak jsme Ti za ni vděční.

Tvůj lid v tomto shromáždění nyní právě zvedl své ruce, neboť oni mají přímluvné prosby a touží po tom, abys na ně dnešního rána odpověděl. A prosím, Otče, abys splnil každé jejich přání. Tolik je jich nakupeno na psacím stole, všude je tolik modlitebních žádostí: lidé jsou nemocní, trpí; telefonují z velikých vzdáleností – asi 50 rozhovorů denně. Ó Bože, co máme dělat? Ved' nás jen, Pane, nevíme, kam jinam bychom šli nebo co bychom měli činit, Ty však můžeš všechny tyto věci řídit. A prosíme Tě, abys nám to dal, neboť naším úmyslem je, Pane, užít život, který máme zde na zemi a jenž nám byl Tebou darován k tomu, abychom Tě ctili. Ved' nás nyní v těchto věcech Otče.

Žehnej nám dnes, když jsme se sešli, abychom vyslechli Slovo Pána, zpívali písně a předkládali modlitby. Vyslychej naše modlitby. Raduj se s námi z našich písní a mluv k nám Svým Slovem, neboť o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen. Můžete se posadit.

Neznám prostě jiné místo, kde by bylo pro mě větší předností stát, než je místo na kazatelně, abych čekajícímu, hladovému a žíznivému lidu lámal chléb života. A to je velká přednost.

Edith, Hattiina sestra, kterou známe jako malé děvčátko, jež bylo mrzáčkem od dětství, je nyní ženou; vede se jí velice špatně. Asi před rokem jsem tam dolů šel, když měla poprvé záchvat a ihned jsem zjistil s pomocí Boží, co to bylo. To dítě trpělo tím, že jeho údy byly zmáčklé a ona jimi jednotlivě nemohla pohybovat. To bylo způsobeno hrozným tlakem na nervový systém. Utrpení dítěte není ale vlastně podmíněno tělesně – kromě vady dětského ochrnutí, které mělo od svých šesti měsíců. Křičelo a plakalo skoro celý svůj život, až do doby, když jsme se za ně před mnoha lety modlili, a od té doby byla vždy šťastná. Nyní je tomu asi rok, co je v přechodu, jinými slovy změna jejího života – a její nervy

jsou v hrozném stavu. Ta malá žena si stále myslí, že musí zemřít, že prostě nemůže dále žít, žije jen od hodiny k hodině.

Víte, že i zdravé a silné ženy prodělávají zlý čas; někdy musí dostávat v tomto čase hormonální injekce, jsou ošetřovány na klinikách, dostávají v této době šoky, atd.

V životě člověka jsou dvě proměny, chlapec se mění v muže, děvče v ženu. Ve věku kolem šestnácti let jsou jako společnost nočních tuláků. Musíme se přemáhat, abychom je dokázali v tom věku snášet. Mám v tom věku dceru Rebeku. Modlete se za ni, a za Billyho. Každý z nás musí tento trochu bláznivý věk prodělat, proto musíme s nimi trpět a uznat, že je to něco, co musí prodělat.

Edith má nyní přechod sedmi let. Každých sedm roků se váš život mění. A jí je právě sedmkrát sedm, vidíte, a tím je to poněkud ztíženo. Je to úplná změna a ženy s tím mají soužení. Muži v tom čase mají mnohdy podivné chování a někdy opouštějí své ženy. Ženy jsou pak po této době neplodné. Všichni to musíme prodělat. Musíme na to pamatovat, že jsou to věci, které musíme jeden s druhým nést a rozumět jim.

Malá Edith je nyní v tomto stavu, ztratila mnoho na váze a vypadá špatně. Prosil bych vás, abyste tam některý večer zašli – ne všichni najednou. Její rodina s ní proseděla mnohý den i noc. Z tohoto sboru nebo od různých zdejších sesterských sborů by tam mohl někdo jít. Někdo z vás by mohl rodinu Wrightových navštívit. Jsem si jist, že si toho budou velmi vážit. Jděte tam jen, poseďte si s nimi chvíli, pohovořte s nimi, podejte jim ruku, i když je to jen malá přátelská návštěva. Víte, jak snadno na to zapomináme. Když ale dojde na nás, pak si toho vážíme. A musíme pamatovat, že i druzí si toho váží. Jsem si tím jist, že rodina Wrightových se z toho bude těšit. Víím, že byste to udělali, kdybyste věděli o této okolnosti. Vy jste to však nevěděli, proto jsem vám to dnes ráno řekl.

Navštivte rodinu Wrightovu a pokuste se Edith povzbudit. Neříkejte jí, že vypadá špatně, řekněte jí, že vypadá dobře. Brzy se jí povede zase dobře, zcela určitě, jestliže se za ni budeme vždy zasazovat. Proto tu jsme. Je naší sestrou a jsme zde, abychom v tomto čase na modlitbě za tím dítětem stáli; právě tak bych chtěl, aby se někdo modlil za mne, když musím procházet zkouškami a rovněž i vy byste chtěli, aby se někdo modlil za vás.

Rodina Wrightova – myslím spolu s bratrem Roy Slaghterem a sestrou Slaghterovou jsou nejstaršími členy, kteří do těchto shromáždění přicházejí. Ještě před několika minutami jsem je viděl, kynul jsem jim, když přicházeli a myslil jsem si tak u sebe, když jsem zahýbal za roh: „Kolik let již to je, co vídám bratra a sestru Slaughterovy, jak zaujímají své místo v tomto sboru, prožívají všechno

s sebou, výšiny i hlubiny, a přece stále docházejí? “ I rodina Erightova a jiní. Takových lidí si vážíme. Vidíte? Vyslovme jim své uznání.

Dnes mám obsáhlé poselství. Pojednává o obžalobě. Kromě toho jsem slyšel, že dnes večer bude večeře a mytí nohou. Bude mluvit kazatel, a my zde budeme. A jste-li zde někde na blízku, přijďte a potěšte se poselstvím kazatele, lépe řečeno, poselstvím Pána. I mytím nohou a večeří bude večer dobře vyplněn. Těšilo by nás, kdybychom vás zde měli, nemáte-li v úmyslu jít jinam.

Potom bychom chtěli pozdravit Dona Rudella, našeho bratra, a bratra Jacksona a všechny bratry a sestry, kteří přišli z bratrských a sesterských obcí, bratra Jacka Palmera, který vede skupinu v Georgii. Vážíme si toho muže z celého srdce; vždy, když tu máme shromáždění a já jsem zde, přijdou nás navštívit. To nás těší.

Vidím dnes ráno i svého dobrého přítele Dr. Lee Vayle a jeho manželku. Spatřil jsem nejprve sestru Vayleovou a vyhlížel jsem bratra Lee. Mám s ním co vyřizovat. Pokaždé, když jsem zde, rozhlížím se po shromáždění, zda je tady, a mohl-li by mi vypomoci. Řekl jsem: „Jestliže přijde Lee, nechme jej kázat a já se budu modlit za nemocné.“ Vzkázali jsme i pro něho a činili všechno možné, ale nemohli jsme jej najít. Proto se s ním musím vypořádat, až se s ním setkám. Těšíme se, že bratr a sestra Vaylovi zde dnes ráno jsou. Jsou tu snad i mnozí jiní, které neznáme. Vidíme zde jednu sestru, myslím, že je z Chicaga. Znáám tu skupinu tam, ale nemohu si dobře vzpomenout na jejich jména. Tak si vás všech vážíme, ať jste odkudkoli.

Vidíme zde oba bratry, dva mladé muže, kteří dnes ráno mají být posvěceni na kazatele – jsou mladí ve službě. Oba naši barevní bratři z New Yorku obdrželi své pověřovací listiny z filadelfské církve a budou této církvi, z níž přicházejí předání. Vložíme na ně ruce, aby jim Bůh ve službě v New Yorku žehnal. Máme tam dva nebo tři malé sbory. Domnívám se, že bratr Milano má jednu z těch malých skupin a my si jí vážíme. Toto jsou tedy další dva bratři, kteří tam budou konat pro lidi shromáždění. To nás velice těší, Pán vám bohatě žehnej.

Tak mnohé z vás vidím, když se rozhlédnu, ale nemohu vás všechny jmenovat, vím však, že On tomu rozumí.

Doufám, že sestra pianistka sem přijde a zahraje nám:

*Když se žhavý úhel dotkl proroka
a očistil jej, jak nejvíce možno,
a když hlas Boží řekl: „Kdo za nás vytáhne?“
tu odpověděl: „Zde jsem, pošli mne!“*

Jsme si vědomi toho, že biblický způsob posvěcení na kazatele je vkládání rukou. Myslím, že bratři ‚Pozdního deště‘ a ‚Battlefordští‘ se dostali do zmatku,

když se domnívali, že vkládáním rukou je možno propůjčit duchovní dary. Nevěříme, že dary přicházejí vkládáním rukou. Věříme, že vkládáním rukou je potvrzeno to, co jsme již viděli. Chápete? Znamená to „Amen“!

Když vkládali ruce na Timotea a ostatní bratry, pozorovali, že v těchto mužích dary již byly. Vzpomeňte si: „Rozněcuj v sobě dar, který je v tobě, který byl i v tvé babičce Loidě.“ To v Timoteovi poznali a starší na něho vložili ruce a posvětili ho; ne, že by vložili ruce na nějakého muže, v němž se ještě nikdy nic neukázalo. Vidíte? Prosili jen o požehnání a my všichni tomu věříme. Nejsme tudíž prostředníky pro udílení duchovních darů; pouze je uznáváme a vkládáme ruce, abychom je potvrdili, poněvadž věříme, že Bůh dal takové věci pro lidi.

Dnes ráno jsem spatřil až tam docela vzadu bratra McKinney – myslím, že se jmenuje Kinney nebo McKinney – metodistického kazatele, který zde byl nedávno rovněž posvěcen, myslím, že to souhlasí, zde na podiu, aby spolupracoval v Ohio s bratrem a sestrou Dauchovými a tamní skupinou. Ó, když se všichni sejdeme a zde na těchto malých místech shromáždíme, je to podivuhodné. Žádná denominace, ničím nespoutáni, jediné pouto, a to s Ježíšem Kristem tot' vše; prostě být pospolu v nebeských místech.

Zaspívejme nyní první verš písně: *Když se žhavý úhel dotkl proroka.*
Zaspíváme to společně.

Když se žhavý úhel dotkl proroka

a očistil jej, jak nejvíce možno,

když hlas Boží řekl: „Kdo pro nás vytáhne?“

Tu odpověděl: „Zde jsem, pošli mne!“

Mluv můj Pane; mluv můj Pane; Nyní bratři, pojd'te prosím dopředu.

Mluv, já Ti odpovím... (Shromáždění zpívá dále)

Nyní prosím, aby přišli dopředu ostatní bratři kazatelé, kteří budou vkládat ruce, jsou to příslušníci zdejšího sboru: bratr Ruddell a bratr Lamb a jiní.

Mluv a já Ti odpovím: „Pane, pošli mne!“

Ó, miliony umírají nyní v hříchu a hanbě;

Slyšte jejich smutný a hořký křik;

Pospěšte, bratři, pospěšte k jejich záchraně;

Odpovězte spěšně: „Mistře, zde jsem!“

Mluv, můj Pane, mluv, můj Pane,

mluv a ihned Ti odpovím.

*Mluv, můj Pane;
mluv, můj Pane,
mluv a já odpovím: „Pošli mě, Pane!“*

(Br. Branham pokračuje s ordinováním kazatelů skrze vkládání rukou. – pozn. překl.)

Jak děkujeme Pánu v tomto jitru za tu velkou přednost církve, svědčící o vyslání kazatelů na pole v těchto posledních dnech. Ať vás provází Boží milost, bratři moji. Doufám, že On vás pošle do cizích krajů a po celém světě, abyste kázali to nevystihlé bohatství Ježíše Krista tam, kde je to zapotřebí. Dnešní svět ho má tolik zapotřebí.

Máme toho tolik z těch dobrých věcí; měli jsme ode všeho něco, abychom to v dnešních bohoslužbách všechno sloučili. A nyní k tématu, o němž chci mluvit. Nerad se někdy zabývám tímto hrozným časem.

Jestliže zde někteří z vás minulou neděli nebyli a neslyšeli poselství *Třetí vyjití* a budete-li chtít zvukové pásky, myslím, že vás potěší: *Třetí vyjití*.

Koho zde máme? Nemocného chlapce? Ó, malého mrzáčka. Ano. Kéž mu Bůh požehná ... Hned po skončení bohoslužby se stejně hned budeme modlit za nemocné.

Snad vám to bude možné, abyste si obstarali toto poselství: *Třetí vyjití* (exodus). Je to po třetí, kdy světlo, Anděl Páně, který volá lidi k vyjití, se sám viditelně ukázal na zemi ve vyvádění. Myslím, že pro mne je to skutečně mimořádné: *Třetí vyjití*.

Dovolíte mi svléknout si sako? Dnes ráno je v domě Božím hrozná horko a jediné klimatizační zařízení, jež máme, je, že se můžeme ovívat. Musíme to ale dělat vlastní silou. Máme v úmyslu postavit zde jednoho dne klimatizační zařízení, jakmile budeme moci ty věci zařídit.

Vážili bychom si toho, kdybyste si chtěli poslechnout poselství *Třetí vyjití*. Měli jsme mnohá vyjití, ale s určitostí můžeme dosvědčit, že byla tři vyjití, kdy Bůh sestoupil v ohnivém sloupu, aby vyvolal lidi a oddělil je. A nyní je oddělování lidí.

Zjišťujeme, že když On vyhlásil první vyvedení, šel před nimi v ohnivém sloupu a vedl je do země, kde se později před nimi objevil v podobě člověka, zvaného Ježíš Kristus. Přišel od Boha a šel k Bohu. Potom byl odmítnut. Přišel, aby lidstvo vyvolal ze stavu závislosti, do něhož se dostali, když byli v Egyptě; oddali se hříchu a způsobu života Egyptanů. A Bůh je vyvolal.

A potom vidíme, že jsou v zajetí římského panství. A chodí ve vyznáních víry a odvrací se od pravé upřímné bohoslužby a Bůh seslal opět jedno vyjití. A objevil se v podobě člověka, který vedl lidi.

V prvním vyjití byl ohnivým sloupem. Potom, když přišel na zem jako Beránek; kam je vedl? Jak překrásný symbol je to pro Tisícileté království, do něhož On nyní vede církev. Spatříme Jej tak, jak jest. Budeme mít tělo, jež bude jako Jeho oslavené tělo.

A nám, proti tomu, dnes září světlo ohnivého sloupu, který se nám viditelně zjevil, to světlo evangelia. Věda Jej viděla, magazíny Jej uveřejnily do celého světa a On je jak vědecky, tak duchovně uznán jako stejný ohnivý sloup, se stejnými znameními a divy, jak to vždy činil.

A nyní uprostřed dnů, v nichž je spousta fanatismu, a podobných věcí, přesto Bůh zjevuje vždy sama sebe. Nu, poznáváme, jak podivuhodnou věcí je vědět, že tato pozemská schránka, toto staré, křehké tělo, v němž jsme nemocní a zarmoucení, bude proměněno a dostane podobu Jeho vlastního oslaveného těla. Potom Jej uvidíme tak, jak On je a budeme s Ním v zemi, pro kterou jsme již dnes určeni. Ó, dává nám to takový pocit, že bychom povstali a zazpívali *Jsem určen pro zaslíbenou zem*. Zpíváte to pravděpodobně při křestním shromáždění, neboť to je naše křestní píseň.

Nyní k bratrům zde i v zemích, kam jdou zvukové pásky – jdou do celého světa. Tato poselství nejsou určena nějakému určitému jednotlivci. Nechtěli bychom, aby si lidé mysleli, že jsme skupina fanatiků, kteří se sami shromáždili, aby se oddělili, zdánlivě nemající víru, nebo se od někoho odloučili nebo proti Bohu nebo proti církvi. Jsme pro církev, pokoušíme se jen Duchem svatým a Jeho pomocí zjistit důvod pro toto oddělení, v němž dnes jsme. Věříme, že všechny církve by měly mít mezi sebou obecenství a neoddělovat se, metodisté ke své skupině, jednotáři a lidé trojiční a co všechno máme, vše se odděluje. Věříme, že by měly být pohromadě jako jedna velká sjednocená skupina Těla Ježíše Krista, očekávajíc na Jeho slavný příchod. Rozdělení by být nemělo.

Nutně musí být důvod, že jsme rozdělení a ne spolu. Přemýšlím-li o tom, zjišťuji, že to není barvou pleti; ať žlutí, černí, hnědí bílí, všichni se rozdělují do různých organizací. Není to druhem potravy, kterou jíme. Všichni jíme stejnou potravu, stejně se oblékáme, atd. Ale já vidím, v čem je ten důvod: **je to člověk, který opustil vytýčenou stezku učení evangelia**. Musí existovat nějaký způsob, jak s konečnou platností ukázat, co je správné a co špatné. **A jediný způsob, kterým se to může kdy stát, je ten, nepřidávat ke Slovu ani jediný výklad, číst Slovo tak, jak je napsáno a takto Mu i věřit. Každý, kdo dává svůj vlastní výklad, způsobuje, že Slovo říká něco jiného.**

To nás přivádí k původní organizaci, zpět ke katolické církvi, neboť katolická církev věří, že Bůh je ve Svě církvi a že Slovo s tím nemá nic společného, protože Bůh je přece ve Svě církvi. A pokud se týče protestantů, čteme ve Zjevení 17, že se všichni dávají dohromady a že katolická církev je matkou všech organizací. **My vidíme, že protestantské organizace jsou právě tak slepé a mají tutěž povahu, jako katolická církev.** Bible nazývá katolickou církev nevěstkou a protestantské církve děvkami. Říká, že nevěstka je matkou děvek. A to je, lidé, žena se špatnou pověstí, která není věrná svému manželskému slibu. **Všichni si děláme nárok, že jsme Nevěstou Kristovou, a jsme přece tak nevěrní. Čím je způsobena nevěra? Životem odporujícím kázni, kterou Bůh určil pro Svoji Nevěstu, totiž žít podle Bible. To je můj vlastní úsudek. A věřím, že je to neomylné Slovo Boží.** A proto poznáváme, že protestantské církve se od svatého Písma odlučují, aby si utvořily své vlastní organizace.

Ordinovaní kazatelé se drží všech možných věcí. Stovky jich přicházejí do mé studovny a místností a a říkají: „Bratře Branhamo, ty máš takové výzvy k lidem. Proti tomu se nebude moci nikdo postavit. Vědí, že je to pravda.“

„Nuže,“ říkám, „proč to tedy nečiníte?“

„Nu, víš, jestliže to udělám, mohu jít žebrat. Mám službu, mám ji, abych sloužil Pánu. A mám ji, abych sloužil lidem. Potom nebudu mít žádnou podporu.“

Pochopte to: Jedině Kristus je naší pomocí, Bible je naším základem. Vidíte? Toto přivádí protestantské církve přesně na to stejné místo, kde je církev katolická.

Nechtěl bych být nezdvořilým, když řeknu, že katolická církev se neptá na to, co říká Bible. Věří Bibli, ale mají apoštolskou posloupnost, na tom je katolická církev založena. Je to posloupnost papežů a Petra jmenují prvním papežem atd. Nuže, oni tomu věří. Věří tomu s velkým důrazem.

A protestanti – vidíte – shromažďují se a mají organizaci zrovna tak, jak to učinil Řím v Nicei, kde na nicejském koncilu zorganizovali katolickou církev. A vidíme, že oboje jsou stejní. Opouštějí Slovo Boží, aby utvořili organizaci. Když nyní vyvstane tak mnoho pravd, zdá se jim to podivné. To je jim cizí, neboť byli vyučováni jen skrze obřad. My žádný obřad nemáme, jen Bibli. Nemáme nic, než svaté Boží Slovo a na tom stavíme.

Dnes bych chtěl v krátkosti přečíst jedno místo z drahého svatého Slova Božího, které se nalézá v Luk. 23 jako základ, výchozí bod pro to, co bych chtěl říci; základní myšlenka pro to, o čem bych chtěl mluvit. Otevřme si nyní Luk. 23. Chtěl bych přečíst jeden verš, to je vše, co potřebuji dnes ráno jako základ, na němž bych stavěl. Čteme z 23. kapitoly 33. verš:

A když přišli na místo, kteréž slove popravištné (místo lebek), tu Jej ukřižovali, i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici.

Z tohoto textu bych vybral čtyři slova: *Tam Jej oni ukřižovali* – čtyři slova. Svě téma nazývám: **Obžaloba. Vznáším obžalobu proti denominačním církvím dnešní doby a rovněž tak proti mnohým nezávislým církvím, že znovu v těchto dnech křížují Ježíše Krista. Obžalovávám je.**

Mé téma dnešního rána zní: *Obžaloba*. Tento sál bych chtěl proměnit v jakousi soudní síň. Kaple s kazatelnou je soudní místo. Bible říká, že je to soudní stolice a že soud musí začít od domu Páně. Toto je jako soudní stolice a porotci, svědci, atd.

Dnes žaluji proti církvím tohoto času. Slovo Boží je mým svědkem. Nechtěl bych do toho zatahovat hříšníka; adresuji to pouze církvím. Bude to zaznamenáno na magnetofonové pásky a vynasnažím se, abych s tím byl co nejdříve hotov.

Obžalovávám tuto generaci z druhého ukřižování Ježíše Krista!

Abych to mohl v tomto čase, v němž žijeme, udělat, musím to dokázat. Když mám vznést obžalobu, musím předložit důkazy o kriminálním činu, jenž byl spáchán. Abych je mohl obžalovat, musím přinést důkaz o tom, že to, co vypovídám, musí obstát před nejvyšším Soudcem. Sám se považuji v této věci za státního zástupce.

Jelikož Slovo Boží je mým svědkem, obžalovávám tuto generaci z ukřižování. Musím ukázat a ukáži, že na lidech je dnes týž duch, který přivodil první ukřižování, a že dnes oni činí totéž. Musím ukázat, zda opět dochází ke křižování, kterého se vykonává. **Musím lidem ukázat, že stejným postojem provádějí lidé v duchovním ohledu totéž, co tehdy provedli tělesně, když ukřižovali Ježíše Krista, Syna Božího v těle.**

Dnes bych tedy chtěl tímž Slovem a tímž Duchem svatým církvím ukázat, kde stojí, že se dopouštějí téhož. Bible říká, že to budou činit; a já musím dokázat, že to provádějí právě v tomto čase, ve kterém žijeme.

Ještě před několika lety se to nemohlo stát. Říkám vám, že ani před padesáti lety se to stát nemohlo. Ale dnes je to aktuální. Před 10 lety se to ještě stát nemohlo. Dnes k tomu však může dojít, protože čas jde ke svému konci. Jsme v konečném čase. A věřím, jako Jeho služebník, že jsme na odchodu z této země do jiné.

Proto z hlediska národního čas k pokání **uplynul**. Myslím, že tento národ již nemůže činit pokání. Věřím, že jsme překročili hranici mezi milostí a soudem. Myslím, že rovnováha začala kolísat.

„Bratře Branhame, nežli s tím případem začneš, jak to chceš dokázat? “ Slyšte toto: **jsme vinni stejnými hříchy, pro které Bůh zničil předpotopní svět. Jsme vinni stejnými hříchy, pro něž On tehdy zničil Sodomu a Gomoru. Celá duchovní jasnost zde leží před námi. Stejná duchovní jasnost, jež byla oznámena celému světu, kterou milost Boží na tuto generaci poslala, přinesla soud, protože byla odmítnuta. Když tedy tato generace odmítla tutéž milost, která byla opovržlivě odmítnuta v tehdejších dnech, byl by Bůh nespravedlivý, kdyby ji nechal bez soudu.**

Jak to řekl kdysi můj přítel Jack Moore: „Jestliže tento národ ujde Božímu trestu, byl by Bůh nucen Sodomu a Gomoru opět vzkřísit a omluvit se, že je spálil.“

Víme, že dnes duchovně dělají totéž; dělají to ze stejného důvodu, a stejným způsobem, jako tehdy, když Pána ukřižovali tělesně. Dělají to ze žárlivosti, protože jsou duchovně slepí, nechtějí to vidět, nechtějí to slyšet. Za Svého pozemského putování Ježíš řekl: „Správně o vás Izaiáš řekl: máte oči, a nemůžete vidět, a uši, a nemůžete slyšet.“

Tentýž důvod, tentýž účel a táž argumentace způsobují znovu ukřižování Krista. Jak to ještě později uvidíme, děje se to ze stejných důvodů, jako tenkrát. Proti tomu nemohou nic říci; ani se nepokusí o vyzvání, neodvází se. Vědí, že je zde důkaz; vědí, že Bible to tak říká; jediné, co mohou činit je, že se tomu rouhají. Tak je to.

A na tomto podkladě obžalovávám tuto generaci z ukřižování Ježíše Krista, a prohlašuji ji vinnou za ukřižování. Špinavýma, hříšnýma, sobeckýma denominačníma rukama ukřižovali Knížete života, který chtěl lidu zjevit sám Sebe.

Možná řeknete: „Tutéž Osobu? “

„Na počátku bylo Slovo ... a to Slovo byl Bůh. A to Slovo se stalo tělem“ a zjevilo Sebe. Slovo bylo zjeveno v těle a oni to tělo odsoudili a usmrtili je; neboť Slovo bylo zjeveno. KŽid. 13, 8 je řečeno: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“ Je to totéž Slovo. Vidíte? A ze stejného důvodu se pokoušejí ukřižovat Slovo.

Nyní k mému textu, abychom se vrátili k předmětu, který jsem si předsevzal: ta čtyři slova. Vysvětleme slovo *tam*. *Tam*, v nejsvětějším městě světa, v Jeruzalémě; *tam*, v nejnábožnějším městě světa. Tam nejnábožnější lidé světa, při náboženské slavnosti, totiž při svátku Pascha ukřižovali. *Tam*, na nejposvátnějším místě, v nejsvětějším městě, v největší ze všech organizací, v hlavním sídle všeho, tam se sešli nejnábožnější lidé z celého světa. Křižovali Jej – to je ta nejpoutupnější smrt, jakou vůbec člověk může být usmrčen – nahého,

oděv Mu svlékli. Na kříži Jej ovinuli látkou, ale ze Svého oděvu byl vysvlečen. *Tam* – v největším nejnábožnějším městě – *ukřížovali* – nejhanebnější smrtí – *oni* – nejnábožnější lidé – *Jej* – tu nejvzácnější Osobu.

Není-li toto dost, aby tato generace byla odsouzena! *Tam*, – na jednom místě – v nejnábožnější organizaci – se shromáždili ti největší všech církví. Oni, ti nejnábožnější lidé všech ras, lidé, kteří měli být pravými ctiteli Božími, shromáždili se k největší svatě slavnosti, jakou měli, k očištění – Pascha, když byli vyvedeni z otroctví na svobodu. A tam v té době, učinili nejnábožnější lidé při nejnábožnější slavnosti, na nejnábožnějším místě, Knížeti života to nejhanebnější, co mohli učinit: svlékli Jej do naha a pověsili na dřevo.; neboť „prokletý je každý, kdo visí na dřevě“, říká zákon, pod kterým vykonávali bohoslužbu. A On se stal zlořečenstvím za nás. Svlékli Jej, zbili, posmívali se Jemu, pravdivému Bohu nebes, vzali Mu šaty a přibili na kříž. *Tam Jej ukřížovali* – římským trestem smrti.

Dnes není nejpotupnější smrt zastřelení. Také přejetí a usmrcení autem není nejpotupnější smrtí, utopení, upálení; nejpotupnější smrtí dnes je však veřejný trest smrti, kde tě celý svět odsoudí a uzná vinným. A celý svět položil své ruce na tohoto Muže a uznal Jej vinným, ačkoli byl nevinný. Zemřel rukou svých nepřátel, ne přátel, ne skrze Své zákony, ale ukřížováním nepřáteli, On, Kníže života, nejušlechtlejší Osoba, která kdy žila nebo kdy bude žít, Ježíš Kristus – On nejušlechtlejší Osoba. Toto podržte v paměti, když nyní budeme sledovat dnešní dobu.

Umíte si představit, na místě jako je Jeruzalém, kde před 2 500 lety nebo více, mohlo to být asi osm nebo devět set let, možná však o trochu méně, než to odhaduji, neznám přesně délku času od doby, kdy Šalamoun stavěl chrám, představuji si, že to bylo osm set let, kdy vyhlíželi příchod Mesiáše. Shromáždili se tam, aby konali bohoslužbu Pascha. Pomyslete jen, hlavní sídlo farizeů, saduceů a co všechno ještě měli, velké shromáždění, aby se Bohu klaněli. Na nejsvětějším místě v Jeruzalémě, kde stál chrám Páně, Pánův lid uchopil samotného Pána a ukřížoval Jej trestem smrti. Jaká to věc!

Nuže, k těm čtyřem slovům: *Tam Jej (oni) ukřížovali*. Nechte si Bible ještě otevřené. Hleďte, jsou to jen čtyři slova, ale Bible shrnuje své pravdy stručně. Kdežto já musím udělat okliku, abych vysvětlil, o čem mluvím. Bible však nepotřebuje nic vysvětlovat. Je prostě cele pravdou. Proto Bible nepotřebuje nic vysvětlovat, protože je to Pravda sama.

Zde jsou čtyři slova z jejího velkého řetězu pravdy. Pokusím se to vysvětlit. Kdybych se pokusil je vyložit úplně jasně, byla by z toho celá knihovna. Sám nevidím způsob, jak tato čtyři slova vysvětlit. Nyní však, s pomocí Toho, jenž dal

podnět k tomu, aby to bylo zaznamenáno, se pokusme tato čtyři slova vysvětlit a vyložit tak, aby tomu mohli lidé rozumět.

Co nyní máme před sebou? Před námi je první ukřížování na nejsvětějším místě, nejnábožnějšími lidmi, nejhanebnější smrt, již musel vytrpět ten nejúšlechtlejší Člověk. Ó, jaký to protiklad, je to ohavnost!

Vezměme nejprve první slovo. *Tam*. Hovořme o něm několik minut, dříve, než vneseme žalobu. Vyšetříme si to, a ukážeme vám, co tenkrát učinili, potom uvidíme, je-li moje obžaloba správná nebo ne. *Tam*, Jeruzalém, nejsvětější místo, protože tam stál chrám a Židé z celého světa se shromažďovali na tomto místě, na bohoslužebném shromaždišti. Největší místo pro uctívání Boha, jaké existovalo, bylo v Jeruzalémě. Tam byl chrám. „Jak je psáno, všeliký člověk se bude klanět v Jeruzalémě.“ Je tomu tak, neboť je to středisko k uctívání Boha.

Dnes můžete slyšet, jak říkají: „Jdeme na velké konference“, jež se konají v denominacích. Nebo se konají koncily ve Vatikánu a volba papeže atd. Každý říká: „Pojďme na shromáždění metodistů nebo baptistů“, nebo: „Pojďme všichni do Říma“, tam, kde je velké středisko křesťanství, – jak to nazývají.

Za poslední války, když padl Řím – to vědí mnozí z mužů – táhli němečtí vojáci do Vatikánu a stříleli do Američanů, když se blížili. Bratr Funk a bratr Roberson, bratr Beeler a mnozí bratři, kteří byli ve válce, to vědí. A víte, co se stalo? Dali jsme rozkaz, že Američané na toto město nesmí střílet. Stáli tam a byli terčem pro druhou stranu. Ale na Westminsterské opatství v Anglii se klidně střílet mohlo, neboť tam se přece shromažďují protestanti, tedy to bylo úplně v pořádku, střílet na ně, ale ne na Vatikán. Slyšel jsem prezidenta Roosevelta toho večera, když měl tzv. „proslav u domácího krbu“. Řekl: „Je to hanba, že Řím padl, neboť Řím je hlavou všech křesťanů.“ Dovedete si představit, že toto řekne protestant?

To je tedy středisko křesťanského náboženství. Stavíme ho na roveň s Jeruzalémem. Chcete-li, dejte na jeho místo Jeruzalém. Hlavní sídlo farizeů a saduceů a všichni přicházeli do Jeruzaléma. Byl to skutečně hlavní stan.

Pokud se týče organizací musíte uznat, že římskokatolická církev je matkou všech. To určitě je. Začátek byl o letnicích a důvod, proč došli tam, kde jsou, je ten, že organizovali. My, protestanti, jsme malými sestrami této církve. Nyní bych chtěl říci, dnes by to tam bylo jak ve Vatikánu nebo jako v Jeruzalémě tehdy, kdy tam všichni lidé museli přijít se klanět. Proč to činili za dnů Ježíše? Proč říkali, že všichni lidé se mají kořit v Jeruzalémě? Protože je jen jedno místo, kde Bůh chce mít obecenství s lidmi; a to je důvod, proč museli přicházet do Jeruzaléma. Bůh se nikde jinde s lidmi nesejde, než pod krví. Jestliže zavrhnete krev, pak je odňato vaše místo ke spojení s Bohem. Bůh učinil Svě první rozhodnutí v zahradě

Eden, že jen pod prolitou krví oběti Mu může člověk sloužit. To je jediné místo, kde se Bůh potká s člověkem; je to jediné místo, kde se Bůh s člověkem kdy spojil. Je to jediné místo, kde se Bůh s člověkem spojil dnes.

Nestarám se o to, zda jsi metodista, baptista, presbyterián, římský katolík nebo cokoli jiného, můžeš-li zapomenout na rozdíly. Když přijdeš pod prolitou krev, tam se Bůh spojí s každým z nás. Tam to je, kde se můžeme všichni sejít a mít spolu obecenství, na stejném základě. Jinak se však s tebou nespojí proto, že jsi metodista. Nespojí se s tebou, protože jsi letničnický. Spojí se s tebou jen pod jednou podmínkou a to je pod prolitou krví, když jsi vyznal své hříchy a když byly v Jeho přítomnosti odstraněny. Krev je stále před Ním a proto vás může vidět jen skrze tuto prolitou krev. Jste bílí jako sníh, když jste své hříchy vyznali; jinak tam nejste a nemáte s Ním obecenství.

To je důvod, proč nemůžete vidět ty věci, které se dějí v církvích; vyznávají, že věří v krev, ale odmítají cestu – Slovo, aby ke krvi došli. Vidíte? Je jen jeden způsob, jak Bůh potvrdí Slovo. Nikdy nevzdáte čest Slovu, přijdete-li a řeknete: „Jsem katolík; požaduji, aby bylo vykonáno toto.“ To nemůžete dělat. Můžete to učinit jen tak, že byste pod milosrdenstvím Božím z Jeho milosti prošli krví Ježíše Krista. Řeknete: „Pane, požaduji zaslíbení.“ A potom, když jste skutečně pod krví, je Bůh povinen tomuto Slovu dostat. Nejdříve musíte být pod krví. Pochopili jste to nyní?

Není divu, že nemohou věřit zázrakům. Není divu, že nemůžete věřit v nadpřirozené věci. Není divu, že to odsuzují. Z téhož důvodu, proč to odsuzovali tehdy, to odsuzují i dnes. Jste tak vinni, jak jen vinni můžete být, nejste-li pod prolitou krví. Milý bratr, který se v poníženosti odváží vzít Boha za Slovo, jde a vyzná své hříchy, dogma a všechny tyto věci zapomene, postaví se pod krev a věří tomu, je nazván fanatikem. Zařadí ho, jak se říká, jako podivína. To vlastně není slovo, které se používá na kazatelně, ale tomu budete rozumět. Konec konců, nejsme my všichni podivínové? Věřící se zdají být nevěřícím podivíny a nevěřící věřícím právě tak. Kdo je tedy podivín? Pro obchodníka je podivínem farmář a pro farmáře obchodník. Vidíte? Kdo je to tedy vlastně?

Říkám vám, spasení je osobní záležitostí mezi člověkem a samým Bohem: každý jednotlivec musí konat své vlastní spasení s bázní a třesením. Nevím dnes ráno o jiném základu, jakožto učitel nebo služebník Kristův, než vše složit na Slovo. Nemohu to složit na nic jiného.

Poznáváme tedy, že Bůh se potká s ctitelem jedině pod krví; tak všichni chodili do Jeruzaléma. A Kristus je Boží vyvolený obětní Beránek. Dnes je jen jediné místo, kde se potká Bůh s člověkem, a to je pod prolitou krví Ježíše Krista.

Všude jinde je odsouzení, Bůh modlitby neuslyší. Můžete mít všelijaká hnutí myslí a všelijaké systémy; můžete se natrásat a skákat, mít krev, oheň a kouř a všechno možné; pokud však tento život nesouhlasí se Slovem, a tento život úplně neztělesňuje Boha, pak není zapotřebí to zkoušet, protože jste mimo. Bůh se s vámi nepotká, pokud nepřijdete pod krev. To souhlasí.

V Písmu vidíte, že máme Jeruzalém. Církev jej má. Je v nebi, nebeský Jeruzalém, kde Bůh je Bohem. Není to správné, když se dnes pokoušíme zřídit Jeruzalém vyznáním víry nebo něčím podobným. Metodisté by chtěli zřídit své hlavní sídlo v Jeruzalémě. Katolíci by ho zřídili v Římě. Svůj Jeruzalém bychom chtěli zřídit na různých místech, kde máme svá hlavní sídla. Bible však říká, že náš Jeruzalém, jenž je matkou všech věřících, je shora.

Nuže, Kristus je vyvoleným Božím Beránkem. Vidíte, jak to bylo příhodné, že Jeruzalému ubylo na významu. Kdy? Měl působení až k oné hodině. Krev beránků byla účinná až k tomu dni. Ale nyní po ukřižování se to změnilo. Starý systém pominul a nový nastoupil. Tou obětí byl Beránek. Tento Beránek, obětní Beránek byl základem. Odsoudili Jej a učinili právě to, co museli učinit.

Bůh buď veleben, že vidíme toto divuplné světlo, nebeské světlo v těchto posledních dnech, neboť církve dnes dělají přesně to stejné. Až k hodině, kdy organizované náboženství bude odsouzeno a usvědčeno z toho, že obětují Slovo Kristovo. **Od nyníška platí Slovo, jedině Slovo samo.** Starý Pascha-beránek zemřel a ve dni ukřižování se stal naším Beránkem Kristus. A toho dne, kdy denominace ukřižovala Slovo Boží a přijala vyznání víry namísto Slova, to je ten den, kdy Slovo nabylo Svě plné účinnosti. To se stalo teprve nedávno.

Pozorujte dále. Zaprvé bylo *tam*, v Jeruzalémě, za druhé – *oni*. Kdo je tím míněn? Židé, ctitelé Boží. Představte si to: ctitelé sami usmrtili Toho, o Němž tvrdili, že Jej vyznávají. Dovedete si představit, že něco takového učinili inteligentní lidé? Byli to kněží, byli školení, a honosili se pravděpodobně akademickými tituly. Museli být jen z určitého pokolení nebo kmene, aby se mohli stát kněžími. Museli být Levíty. Jejich otcové byli kněží. Jejich pra-pra-pra-pradědové byli kněží. Museli vést posvěcený život, poněvadž pro písmeno, které by stálo proti nim, byli kamenováni. Nebyla dána žádná milost. Svátí? Zajisté, ale byla to jejich, jimi samými učiněná svatost. Museli jednat tak, aby v církvi něco znamenali. Ježíš jim řekl: „Uvnitř jste plni kostí umrlých.“

Čím spíše bych mohl na tomto místě vznést obžalobu proti mužům, kteří vědí, že toto Slovo je pravda, a přesto uzavírají kompromisy, jen aby něco znamenali v některé organizaci. Mám právo je obvinít podle Slova Božího.

Hleďte, *oni*, ctitelé Boží, lidé, kteří vyhlíželi zaslíbení, lidé, kteří po léta a po věky na ně čekali a nezabývali se ničím jiným, než neustále seděli v seminářích;

rozdělili však Slovo podle učení semináře a pominuli jeho vlastní pravdu. *Oni*, kněží, kteří konali službu v oněch dnech; *tam*, ve svém hlavním sídle, kazatelé tehdejší doby usmrtili Boha samého, Beránka. Usmrtili právě Toho, o Němž tvrdili, že Jej vzývají.

A dnes obžalovávám tuto skupinu ordinovaných kazatelů! Ve svých vyznáních víry a denominacích křičují lidem téhož Boha, o Němž tvrdí, že Jej milují a Jemu slouží. Obžalovávám tyto kazatele ve jménu Pána Ježíše pro jejich učení, které tvrdí, že dny zázraků jsou za námi a že vodní křest ve jméno Ježíše Krista není dostačující a není správný. Pro každé toto slovo, které nahradili vyznáním víry, je obžalovávám jako vinné a jelikož krev Ježíše Krista je na jejich rukou, pro opětné křičování Pána Ježíše Krista! Křičují Krista pro veřejnost, když jim berou to, co by jim měli dát. Nahradili to něčím jiným, církevním vyznáním kvůli popularitě.

Tam, ukřižovali, *oni*, ti, kteří to měli vědět lépe. Jestliže by to býval musel někdo vědět lépe, pak to byli tito kazatelé. Jestliže by to měl dnes znát někdo lépe, pak je to dnešní duchovenstvo. Jestliže to má někdo znát lépe, pak to jsou biskupové, arcibiskupové, kazatelé a doktoři teologie. A proč nemohou? Ó, jaký protiklad! Co jiného zde máme před sebou, než protiklad? Oni tvrdí, že se klaní Bohu – a zabíjejí Knížete života.

Tam Jej oni ukřižovali a zde činí znovu totéž, neboť On je Slovo. Vyzařované Slovo, tím je On dnes. Zrcadlení Slova, jež se pokouší nalézt někoho, v němž by se mohl zrcadlit.

A tito lidé zdržují zástupy posluchačů od Boha. Když se něco neobvyklého stane a mluví se o tom v církvi, odsuzují to z podia a kazatelny a říkají: „To je fanatismus. Chraňte se toho. Toto dělají, křičují Krista v roce 1963 a jsou právě tak vinni jako ti muži tehdy. Je to strašný výrok, ale je to pravda.

Toto dělají dnes. A na tomto základě, na základě, že křičují Krista, že lidem berou Slovo, je to totéž, co činili tehdy. ONSám byl to Slovo, které Bůh skrze Svého Syna nechal vyzařovat, aby dokázal, že to byl On, Jehova, o Němž tvrdili, že Jej milují, který se zjevil Písmem tím, že konal přesně to, co zaslíbil, a před nimi to vyzářil. Ale z lásky ke své církevní skupině a pod., odsoudili Knížete života. **A tuto skupinu dnes odsuzuji a obviňuji jako vinnou před Bohem, podle Slova Božího, že činí totéž. Tato generace je obžalována.**

Vzpomeňte si na Žid. 13, 8: „ON je tentýž včera, dnes a na věky.“

Jak Jej mohli obžalovat? Protože jejich vyznání víry Jej nepřijalo. Ale v hloubi svých srdcí to věděli dobře. Nevyjádřil to Nikodém v Jan. 3 dobře? „Rabbi, my farizeové, kazatelé, učitelé víme, že jsi učitel poslaný od Boha, neboť žádný člověk nemůže činit ty věci, jako Ty, jedině, že by Bůh byl s ním.“ Vidíte?

Dosvědčili to veřejně jedním ze svých uznávaných mužů. A přece ukřížovali Krista kvůli svým vyznáním víry. Každý, kdo umí číst, si dnes může přečíst Sk. 2, 38 a všechno ostatní, právě tak jako já. **Ale kvůli svým vyznáním víry a příslušnosti k denominaci (znamení šelmy) kvůli průkazům o členství, která mají v kapsách a všude je s sebou nosí** – když se těchto věcí drží, křížují pro sebe nanovo Ježíše Krista, křížují Jej před veřejností a rouhají se stejnému Bohu, který zaslíbil, že toto bude konat a tak přivozují odsouzení na své pokolení.

Oni se zlobili, ne hříšníci, ale církve onoho času, na onoho Muže, Jenž byl Slovo. Nyní se pohoršují nad Slovem. Souhlasí to? Oni shledali vinným Muže, který byl Slovem. Nyní se pohoršují nad Slovem, jež působí skrze muže, – osobu, skrze niž působí Duch svatý. Tak se Bůh prokazuje. Jak to věděli, že On byl Kristus? Protože Jeho skutky dokazovaly, kdo On byl. Řekl: „Kdo z vás Mne může obvinít ze hříchu? Nečiním-li přesně to, co předpovědělo Písmo? Ať mi někdo řekne, kde jsem kdy selhal, a nečinil-li jsem všechna znamení, že jsem Mesiášem, že jsem právě Tím, který vám byl zaslíben!“

Řekli: „Máme Mojžíše, věříme Mojžíšovi.“

ON řekl: „Kdybyste věřili v Mojžíše, věřili byste i ve Mne. Mojžíš viděl Můj den a přál si v tom dni žít. Mojžíš to již dávno viděl v prorocích. A vy žijete právě v tom čase a odsuzujete to.“

„Pokrytci,“ řekl, „znamení na nebi dovedete rozeznat, ale znamení času nepoznáváte.“ To je ono, znamení času. Jak o Něm smýšleli? Měli Ho za fanatika, za blázna. Ano, pohoršovali se na tom Muži, který byl Slovem, On byl Slovo. První kapitola Janova evangelia to dokazuje:

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, ... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi ...“

ON byl živým Slovem Božím, protože Bůh se Jím projevil. Byl tak dokonale poddán Slovu Božímu, že On a Slovo bylo totéž. A právě tak by to mělo být dnes s Církví, aby byla jedno se Slovem Božím. Jak můžete být částí Slova, když prakticky všechno z něho odmítáte? Důvod proto neleží v lidech samotných. Proto myslím, mluvil ke mně Bůh ohledně lidí, kterým se říká „Rickys“ a „Ricketas“. Důvod je ten, že sobecké denominace přivádějí lidi k takovému způsobu života, jakým žijí. Ukřížovali pravdu a lidé ji nazývají rouháním a dělají z toho rouhání. Nazývají to fanatismem atd. a nevědí, že se rouhají právě tomu Bohu, kterému chtějí sloužit v církvi.

Proto obviňuji dnes tuto skupinu duchovních. Obžalovávám tuto generaci ve jménu Ježíše Krista pod autoritou Slova Božího! Vy Jej znovu křížujete. Pohleďte, On je tentýž včera, dnes i na věky – Boží Slovo ospravedlněné prokázané v jednom Muži.

Porovnejte obě Golgoty a jejich obžaloby. Vzpomeňte si, „Protože se sám dělal Bohem, nechceme aby tento nad námi panoval.“ Jaká to byla obžaloba, kterou vznesla rada onoho jitra, když Ježíše ukřižovali? Že se sám činil Bohem – On byl Bohem; a že porušoval sobotu – On byl přece Pánem soboty. Odsoudili Jej, protože se sám činil Bohem: „Nemáš právo to činit, nemáš právo. Když něco přijde, tedy skrze naše kněze.“

Nuže, porovnejte to s Golgotou dneška. Když Bůh – zalíbilo se Otcí, Bohu, Duchu vzbudit Svého vlastního Syna – zastínil Marii Duchem svatým a zplodil tělo, jež mohlo sloužit JemuJeho účelu. Bůh byl v Kristu, plnost božství tělesně. V Něm se zrcadlilo, čím byl lidem Bůh, oznamuje při tom světu, čím by Bohu měl být každý člověk: synem nebo dcerou. Učinil to skrze jednoho Muže. A jelikož se nepřipojil k žádné z těch různých organizací, odsoudili Jej a ukřižovali.

Porovnejme tehdejší Golgotu s dnešní! Pro předsudky organizací, pro lhostejnost učených, kteří by měli znát plán Boží i Slovo, z těchto důvodů může Bůh použít jen malou skupinu lidí, kteří se chtějí pokořit před Slovem Božím, jejichž prostřednictvím může někde působit a Sebe zjevovat. Nemohou říci, že tomu tak není. Nemohou říci, že to On neučinil, neboť jejich církev toho byla svědkem. Stalo se to před nimi. Nemohli to popřít. Nemohli zapřít Jeho požadavky, protože to Slovo, o němž říkali, že v ně věří, to bylo, jež potvrzovalo, že je to On, protože Bůh vzal Slovo, jež bylo Mesiášem a zjevil je skrze jednoho Muže. Proto se Ho museli zbavit. Zbavit se Jej byla jediná možnost, aby mohli pokračovat. Dělal to ze slepoty a nevědomosti, bez ohledu na vzdělání. Byli, jak se ve světě říká, vzdělání, inteligentní. Když Světlo potkal mladý, bohatý panovník, pohleďte, co učinil? Odmítl Ho – chytrý muž. Pavel, jiný učený muž - Světlo jej zasáhlo. Co učinil? Přijal Je a zapomněl na vše, co předtím věděl, aby mohl poznat Krista. To učinilo jeho život hodným evangelia. O tom se kázalo minulou neděli večer.

Tak je to dnes. Nějaký muž cítí, že je Bohem povolán; jde do semináře a naučí se nějakým ustanovením víry. Podle tohoto vyznání víry musí žít nebo odevzdat členský průkaz. Jestliže to učiní, má vypálené znamení. Nikdo jej již nechce, protože kdysi příslušel někam jinam, a nyní již do té skupiny nepatří. Mají zato, že s tím mužem není něco v pořádku a nechtějí jej mít ve svém shromáždění, neboť ta skupina vyhlíží jen po jednom znamení, totiž: aby věřil, jako oni věří. Když obdrží členskou legitimaci, je metodistou. Když má jinou legitimaci, patří k jinému společenství, k jednotářům, trojičním, církvi Boží, k letničím nebo jakémukoli jinému směru. Když převezme členskou legitimaci, znamená to pro ně, že byl hlavním velením vyšetřen, jeho rozum přezkoušen a byl mu dán psychiatrický test, aby bylo zjištěno, zda stupeň jeho inteligence je dosti vysoký,

aby mohl mluvit před církví. Nevyhovuje-li oněm požadavkům, odmítnou jej. Právě tak to je.

Ale podívejte se, církev by měla na působení Pána dávat pozor. Měla by vidět, dává-li Bůh to povolání nebo ne. Na to je třeba hledět. Dnes však křižují Syna Božího nanovo. Jestliže je nějaký muž Boží milostí způsobilý, aby byl Bohem povolán, bude se Bůh sám skrze něho zrcadlit. „Skutky, která Já činím, budete i vy činit.“, řekl On.

Všimněte si, v jakém dni žijeme. Mají tutéž Golgotu a tutéž příčinu; věděli, že je to pravda, ale byli plni žárlivosti a předsudků. Co jim řekl Ježíš? „Jestliže já prstem Božím d'ábly vymítám, synové vaši skrze koho vymítají? Protož oni budou vašimi soudci.“

Teď je můžete slyšet říkat: „Můžeš dokázat, že je to ruka Boží?“ Dovedu si představit, že Mu dali tuto otázku. Byli na to dost chytří.

Vidíte! Protože se sám činil Bohem, řekl: „Nechceme, aby tento nad námi panoval.“ Dnes je ten stejný křik zase slyšet. „Bibli napsali lidé“, říkají. „Nemusíme podle ní žít.“ Je to však Boží Slovo; je to Bůh sám.

Včera jsem hovořil s jedním mužem, který mi řekl: „Někdo přece Bibli musel napsat.“

Řekl jsem: „Ano, to souhlasí. Jeho jméno? Známe Ho jako Boha.“ Písma byla psána skoro 4000 let, počínaje Jobem, až konečně k Novému zákonu, s přestávkami mnohdy i několika set let, a to různými lidmi. A ačkoli neznal jeden druhého a bydleli v různých krajinách země, neodporuje ani jedno slovo druhému. Vyzývám každého, aby přišel pod krev Ježíše Krista a požadoval z ní každé zaslíbení. Bůh je povinen nad ní bdít. Oni to však neučiní. Přijdou a řeknou: „Pane, chci něco dělat. Dej mi velký dar. Hallelujah, Pane. Sláva buď Bohu! Myslím, že jsem to přijal. Hallelujah!“ Tak to nikdy nepůjde. Můžete do toho vnést spoustu psychologie, ale nebude to mít žádný úspěch. Bůh musí uznat pokání; to musí učinit. O tom by se dalo ještě mnoho říci, doufám ale, že tomu již rozumíte.

Hled'te, nyní ale nechtějí, aby Slovo nad nimi panovalo. Říkám: „Vrať se každý z vás, máte nesprávný křest. Jste vekřtěni do katolické církve.“

„Kdo jsi, že nám povídáš něco takového?“ To nejsem já; je to Slovo.

„Ale říkám ti, my věříme ...“ Nestarám se o to, čemu věříte, jde jen o to, co říká Bible.

„Podle toho přece žít nemusíme.“ Musíte, nebo jste pod soudem této Bible, neboť „Kdokoli jedno slovo z ní ubere nebo k ní přidá, toho podíl z Knihy života bude vyškrtnut“; ať je to kazatel, duchovní nebo kdokoli. Musíte přijít pod vládu

Slova, neboť Slovo je Bůh. Bible říká, že je to Bůh. „Nechceme, aby nad námi panovalo.“ Místo Slova Božího mají vyznání víry a denominace a jejich malé bezvýznamné věci, v něž věří a které byly přijaty skrze koncily lidí.

Co učinili? Při prvním ukřižování volili Barabáše, vraha, místo Syna Božího. A dnes vezmou lidské slovo, které je lží a cestou smrti a odmítají jít cestou Života, cestou Slova Božího. **Odsuzuji tuto generaci a obviňuji podle Slova Božího, že jsou převrácení.** Jsou vinni křižováním nebo pokusem o ukřižování působení Ducha.

Všude se volá po probuzení. Jak chcete mít probuzení, když Slovo samo nemůže v lidech působit? Chtěl bych, aby mi na to někdo odpověděl. Jak by se to mohlo stát, když samo probuzení zapíráte? Nu, nemluvil prorok o „formě pobožnosti“? Jejich vlastní formy a vyznání víry popírají dnes to, co jim může přinést probuzení. Berou denominaci a její vyznání víry místo Slova a tím křižují Jeho Slovo a způsobují, že Slovo nemá na lidi účinek. Když vidí Slovo Boží tak živé, veselí se nad tím a odvracejí se od toho, to je rouhání. Neboť Slovo samo ukazuje, že Bůh učinil zaslíbení, že to bude činit, a zde to právě koná. Oni se pokoušejí Slovo samo ukřižovat. Proč je křižují? Slovo nemohou ukřižovat, právě tak, jako nemohou ukřižovat Boha. Mohli ukřižovat tělo, v němž Bůh přebýval, Syna Božího. To ukřižovat mohli, Boha však ukřižovat nemohou. ON musel být obětí v té době, aby přivedl mnohé syny Boží, kteří jsou předurčeni k životu věčnému. Tehdy to museli učinit, ale dnes to nemohou učinit. Nemohou, neboť Slovo samo bude dále žít.

„Co dělají? Co přinášejí? Co tomu říkáš, kazateli? Jak to tu zdůvodníš, že Jej křižují.“ **Křižují působení evangelia na lidi svými vyznáními víry.** Toto je křižování: lidé sedí v těch velkých márnících, zvaných kostely a denominace a mají za správné směrnice pro vyznání víry, takže Slovo Boží nemůže na ně působit, protože oni odsuzují věci, o nichž Kristus řekl, že se mají stát. Nestane se to podle jejich vyznání víry, a rovněž ani Ježíš nepřišel podle jejich představy o Jeho příchodu. Přišel tím způsobem, jak Jej Bůh poslal a On přijde přesně podle Slova. Není divu, že řekl, že to skryl před chytrými a pyšnými a zjevil to nedospělým, těm, kteří byli ochotni se učit. Rozumíte? Ó, oni ukřižovali účinek Slova.

Mám zde řadu míst z Písma. Chtěl bych z toho jen dvě nebo tři citovat. Řeknete: „Jak ukřižovali Slovo?“ „Když Ježíš řekl, že je tentýž včera, dnes a na věky (Žid. 13, 8), tak říkají: „Ježíš je takový a takový.“ Vidíte? To souhlasí. A když dal Ježíš církvi poslední příkaz: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium; tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří (Mar. 16), znamená to celému světu, každému stvoření kázat evangelium, a přitom ještě nebyla dosažena ani polovina. Každý rok umírají miliony, aniž by kdy slyšely jméno Ježíš. **Tak je to stále ještě**

hlavním rozkazem, je to ještě Boží příkaz, jít do celého světa a kázat evangelium všemu stvoření. „Ten, kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; kdo neuvěří, bude zatracen. Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří: ve jménu Mém budou d'ábly vymítat, jazyky novými mluvit, hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neuškodí; na nemocné ruce vkládati budou a oni se uzdraví.“ Říkají však, že to bylo pro onu generaci a tím dosahují, že rozkaz Boží pro ně nemá účinku. A oni křížují působení Slova Božího na lidi. Amen!

Petrovi dal Pán Ježíš klíče ke království nebeskému a řekl mu: „Co řekneš zde, to řeknu Já tam nahoře.“ Ve dni letnic za Petrem přišli mnozí a ptali se jej, co mají činit, aby přijali Ducha svatého, neboť viděli, co nazvali bláznovstvím, že tito byli plni radosti, potáčeli se, skákali, padali a chovali se, jakoby byli opilí. A řekli: „Tito mužové se opili sladkým vínem.“

Ale Petr povstal, a řekl: „Jistě nejsou tito, jak se vy domníváte opilí, poněvadž je teprve třetí hodina na den. Ale totoť jest, což je předpověděno.“ Vidíte? Obrací se rovnou zase ke Slovu a ukazuje, že Duch je dosud Slovo a Slovo je Duch, Slovo Boží. „... zde se naplnilo zaslíbení proroka Joele: A stane se v posledních dnech, dí Bůh, že vyleji Ducha svého na všecko tělo.“ Poslechněte proroka, který tam stojí. Pohleďte na něj, jak tam neohroženě stojí proti skupině, která je zatracuje a obviňuje. On říká: „Toto je Písmo. Toto je to, o čem mluvil prorok: I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši a dcery vaše a na služebníky a služebnice vyleji Ducha Svého. A ukáží zázraky na nebi i na zemi, oheň, oblaky dýmové a páru.“ Dokazoval Slovem, že On byl tím Slovem, a přece se tomu smáli a posmívali a šli na soud; město bylo spáleno a jedli své vlastní děti. A dnes jsou národem roztroušeným po celém světě, což ukazuje, že Duch svatý zůstává stále ještě ve Slově Božím, aby Slovo obživil.

Ježíš Kristus byl osobou, člověkem, Bohem. Hallelujah! Byl projeveným Bohem. Byl v lidském těle, aby zrcadlil Slovo Boží pro ten věk, aby ten věk spatřil zaslíbení Boží určená pro něj. A Duch svatý dnes činí totéž; On je Duchem Božím na napsaném Slovu, pokouší se najít někoho, v němž by se sám zrcadlil, aby dosvědčil tomuto věku, že je tentýž včera, dnes i na věky. V ev. Jana 14, 12 je psáno: „Skutky, které já činím, i vy budete činit.“ Ježíš Kristus jest tentýž včera, dnes i na věky. Snaží se vždy nalézt cestu, aby sám Sebe zrcadlil.

Ale oni to dělat nemohli. Lidé tolik mysleli na své denominace, svá malá hnízda, která měli, atd., jak jmenovali své kostely, takže Ho neposlouchali. Dnes to dělají stejně. Nanovo křížují.

Petr řekl o letnicích: „Vy muži, kteří bydlíte v Jeruzalémě a v Judstvu, slyšte má slova. Tito nejsou opilí, Zachováte-li klid, ukáží vám, co to je.“ A on

pokračoval a vysvětlil jim to. Když to uslyšeli, zasáhlo to jejich srdce jako bodnutí mečem a oni řekli: „Co máme činit, abychom byli spaseni? Co máme činit, abychom toto obdrželi? Jsme přesvědčeni, že tvé slovo je správné.“

Odpověděl: „Pokání činite, a dej se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. To platí vám a dětem vašim a všem, kteří ještě vzdáleni jsou, kterýchžkoli povolal by Pán, Bůh náš.“ To je ono, co museli činit: pokání a pokřtít se ve jméno Ježíše Krista.

Dnes římsko-katolická církev přijala „Otec, Syn a Duch svatý, a dosadila na toto místo. Mají svaté přijímání zvané „svatá eucharistie“ – vyplázněte jazyk a přijměte oplatku a kněz vypije víno a vy jste spolu jedno -, místo, abyste měli Ducha svatého. Mají trinitářský křest na „Otce, Syna a Ducha svatého“, ačkoliv v Bibli o tom není nic psáno. Jméno Otce, Syna a Ducha svatého je Pán Ježíš Kristus. a když tomuto převrácenému pokolení ukážete to, jak Petr říká: „Oddělte se od tohoto převráceného pokolení“, když jim tohle ukážete, co učiní? Posmívají se tomu a říkají: „Naše církev to neučí.“ Potom jste vinni; jste vinni ukřižováním Ježíše Krista tím, že berete lidem moc Boží. Křižujete jim Slovo a zatracujete sami sebe i s vaším posluchačstvem. Vedete je do pasti smrti.

Jak jsem minulou neděli mluvil s těmi vzácnými lidmi o kazateli Martinu Luteru Kingovi, který je vede rovnou do pasti smrti. Ó, kdyby tak mohl s tím mužem někdo promluvit. Přál bych si, abych to mohl. To povstání jen kvůli školnímu nařízení. Vidíte? Je mnoho různých mínění. Nemají-li ale lidé srdce, aby žili pospolu s člověkem jen proto, že má jinou barvu pleti, pak jsou tak jako tak odsouzeni a ztraceni. Národ jim dává zapravdu. Ale nevzpírejte se tomu.

Jaké by to bylo, kdyby někdo řekl, že všichni Irové, nebo Němci nebo kdokoli jiný se musí oddělit? O to by se křesťané nestarali; šli by klidně dále. A ten muž je křesťan. Jako kazatel by neměl vést lidi k povstání, jež způsobuje smrt milionům. Tato revolta vyvolá další. Je to hanba dělat něco takového.

Stejně se odehrává zde. Je to opět totéž. Kdyby se jen lidé chtěli podívat na pravdu a vidět, co je pravda! „Naše církev tak nevěří. Máme jinou cestu.“ Dobrá, ale není to správná cesta. To není to, na čem záleží.

Petr řekl: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů.“ Ale oni to nechtějí činit. Ó, co udělali místo toho? Je to možná jedna věc ze sta, o níž budeme mluvit tak rychle, jak jen budeme moci.

Nyní tedy k druhému ukřižování. Jestliže nějaký člověk přijme „Otec, Syn a Duch svatý“, vyznání víry namísto Slova, tituly namísto jména, co tím koná pro lid? Křižuje účinek Slova pro lidi. Zatímco říká, že Mar. 16 platil jen pro onu generaci a právě zde mluvil sám Bůh, když jim Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; kdo

neuvěří, bude zatracen. Ty pak, kteří uvěří, znamení tato budou provázet ...“ A jestliže se nějaký člověk toto pokouší z Bible vytrhnout, křížuje působení evangelia pro církev. Proto vás obžalovávám ve jménu Ježíše Krista: jste vinni zavražděním Pána!

Církev Jej nenáviděla. Proč? Byl přece jejich Bohem. Nenáviděli Jej a odmítli Jej, aby byl jejich Mesiášem. Ne, takového Mesiáše nechtěli. A dnes církev dělá totéž; odmítá Slovo. Nechtějí je; odporuje jejich ustanovením, jak jim byli vyučeni věřit. A Slovo je Mesiáš. Věříte tomu? Dobrá, co potom je reflexe (zrcadlení) Slova? Je to vyzáfování Mesiáše, čímž je Duch svatý mezi námi. Reflexuje sám Sebe, kdekoli najde lampu, skrze niž byl mohl prozařovat, která není začazena vyznáními víry a jinými věcmi, skrze niž by mohl dávat světlo.

Vzpomeňte si, zvedly se a okrášlily své lampy a očistily je, bylo však již pozdě. Když tedy vidíte, jak se luteráni, presbyteriáni nebo metodisté pokoušejí přijmout Ducha svatého, pak víte, že toho nedosáhnou. Mohou mluvit v jazycích a poskakovat nahoru a dolů, ale hleďte, co se stane. Je to znamení doby, že je po všem. Jsme na konci. Každou chvíli by církev mohla uslyšet volání: „Pojď vzhůru.“ Amen. Je to přesně v pořádku. Duch svatý dělá zde z Ježíše Krista skutečnost skrze ty, skrze něž může působit, potvrzuje se sám; sestoupí, nechá udělat snímek, ukazuje jej, působí znamení, mluví o nich a mnohé jiné věci a tím přesně potvrzuje, co zaslíbil vykonat, děláje přesně ty věci, které zaslíbil v Písmu. Žádné vyznání víry nebo nějaká lidská smyšlenka, nýbrž biblický – mesiášský – důkaz.

ON má spoustu napodobitelů atd., tím ale teprve lépe vynikne skutečné Slovo. Tak je to. Buďme duchovními lidmi, kteří dovedou rozeznat správné od nesprávného. Odmítají Jej. Odmítli Jej, svého Mesiáše. „Nechceme Ho.“ Totéž dělají dnes. „Kdybych tam měl jít a chovat se jako ta skupina, to bych vůbec nechtěl.“ Dobrá, pak to ale také nemáte; toť vše. Vidíte, je to dnes totéž.

Nechtěli Ho, i když byl přesně potvrzen. Nenáviděli Jej. Proč? Nazval jejich kazatele hadím plemenem. Řekl: „Vy stěny obílené, nejste nic jiného než hřbitov. Zevně jste ozdobeni rouchy a nosíte obrácené límce, ale uvnitř jste plni kostí umrličích.“ Nebral žádný ohled. Byl malým, nepatrným Galilejcem, synem tesaře, ale nebral si žádný servítek před ústa. Všecko jim přímo řekl.

Jan, Jeho předchůdce, byl také jeden z těch, který nebral žádné ohledy, řekl: „Neříkejte, že máte otce Abrahama. Bůh může z tohoto kamení vzbudit syny Abrahamovi. Sekyra je ke kořenům stromů přiložena a každý strom, jenž nenese ovoce, vyřát bude a uvržen na oheň.“ Tak je to. Bůh to míní přísně a vážně se Svým Slovem.

Všimněte si, Ježíš je potvrzen Písmem. Rozumíte mi? V Písmu bylo Bohem potvrzeno, že Ježíš byl Mesiášem. Souhlasí to? V několika minutách dojdeme k Petrově obžalobě a vy poznáte, bylo-li tomu tak čili nic. Byl dokonale identifikován, že byl Bůh projevený v člověku, zvaném Syn Boží. To souhlasí. Byl přesně identifikován a potvrzen zaslíbeným Slovem, že byl Mesiášem. Mojžíš řekl: „Až přijde Mesiáš, bude to prorok, a všechny tyto věci se stanou.“ Když stála u studny ta malá žena ve svém špatném stavu, symbolem čeho to bylo? Že Bůh zachrání v těchto posledních dnech vyvržené.

Vzpomeňte na včerejší večer, nebo to bylo jindy, když jsem zde kázal o svatební hostině, jak On řekl: „Připravil jsem velkou slavnost a pozval na ni všechny velké muže a každý z nich má nějakou výmluvu.“

„Nemohu to udělat, protože by se zničilo naše vyznání víry.“

„Nemohu přijít, protože jsem se oženil. Žena mě nepustí.“

„Oddal jsem se tady dole s jednou církví. Má matka byla metodistka nebo baptistka nebo katolička, nemohu se toho prostě zastávat.“

Řekl: „Nechcete přijít a Mou večeři ochutnat; jděte tedy ven a přinutěte, aby vešly nevěstky a běhny a pijani a kdokoli. Přiveďte je dovnitř a Já je napravím. Připravil jsem večeři, stůl je prostřen pro Mé hosty a někdo tam bude.“ Nepřišli; to bylo odsouzení pro Židy. Ale jak je tomu dnes?

„Patřím k presbyteriánům.“

„Já jsem luterán.“

„Já patřím k jednotářům.“

„Já jsem tím; nemohu.“

Tady to máte. „Potom u toho nebudete.“ Právě to On řekl. To souhlasí.

Zjevně potvrzený Mesiáš, přesně potvrzené Slovo, to zaslíbené Slovo. Bůh, který zaslíbil Slovem, že toto bude ten Mesiáš a zde On přichází a je tu přesně tak. Řekl jim: „Nuže, v čem jsem selhal? Nemůžete-li věřit Mně jako člověku, věřte přece skutkům, které činím; neboť to jsou ty věci, které o Mně svědčí, kým jsem. Dosvědčují to, že jsem Mesiáš. Nechcete Mě věřit, protože si myslíte, že jsem se narodil tam naproti v té malé chaloupce a že můj pěstoun byl jen tesař.“

A když přišel do Galilee a chtěl tam něco vykonat, řekli: „Kdo je tento muž? Kdo je to? Nejsou Joses a tito zde Jeho bratry? Nejsou zde mezi námi Jeho sestry? Nejmenuje se Jeho matka Maria a Jeho otec Josef? Kdepak jste vzali takového chlapíka, jako je tento? Jakou školu navštěvoval? ON nemá členskou legitimaci, nemá pověřovací list. Odkud jen toho chlapíka máte? Bible říká, že se Mu vysmívali. Řekl, že tam mocné skutky nemohl konat, tak se odvrátil a odešel

od nich, řka: „Žádný prorok není vzácný ve svém městě, okresu, nebo ve své vlasti.“

Dávejte pozor! Zde je jasně potvrzený Mesiáš. Nepožadoval sám pro Sebe žádnou zásluhu. Řekl: „Nemohu činit nic, než to, co vidím konat Otce.“ A vyzval je, aby přezkoušeli, zda je Mesiášem.“

Pohled'te na tu malou opovrhovanou ženu. Ona to poznala. Nebyla školená. S morálkou byla vedle. Jistě to nikdo neschvaloval. Zákony Boží to jasně odsuzují. Morálně byla špatná, ale Bůh vás neposuzuje podle toho, co jste. Nesoudí podle toho, jak jste velcí nebo malí; posuzuje vaše srdce: čím byste chtěli být. Nic už z těch krámů nechtěla. Chtěla mít to, co právě před ní zazářilo. Ať byla do té doby jakákoli, byla nyní připravena přijít. Bůh posuzuje srdce. Člověk soudí podle zevního zdání. Bůh hledí k srdci. Ať byla jakákoli, to Světlo zazářilo, a to bylo rozhodující. Pochopila podstatu věčného Života.

Ó, jaké bohatství je to pro mne, vidět a vědět, že je to pravda. Chci při ní věrně stát. **Bůh nebes se pozdvihne a můj hlas bude na zvukovém pásku v oné velké Boží době. Odsoudí tuto generaci posledních dnů.** (Část kázání na angl. orig. pásky se ztratila. Pozn. překl.) ON potvrzuje, že je stále ještě Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i na věky. Obžalovávám je Slovem Božím.

Ó Golgata! *Tam Jej ukřižovali.* Za třetí: ukřižovali Jej, nepoznávše, že Boží zaslíbené Slovo bylo potvrzeno. A proč ukřižovali toho Muže? Dovedete si to jen představit? Dovolte, abych se na okamžik vrátil. Proč asi ti lidé ukřižovali Muže, jako byl tento? Kdysi jsem četl knihu s názvem: *Kníže domu Davidova.* Napsal ji Dr. Ingraham. Je to podivuhodná kniha, drama. Snad je částečně pravdivá, protože autor čerpal ze starých rukopisů, jež byly uschovány jednou ženou jménem Adina. Tato žena šla do Palestýny z Egypta, z Káhiry, myslím, že to tak bylo, aby dokončila své vzdělání. Byla tam za času Krista. Psala odtamtud asi svému otci. Bylo by dobré, kdybyste si tuto knihu mohli přečíst a seznámit se s jejím obsahem; je skutečně dobrá: *Kníže z domu Davidova.* Tentýž autor napsal knihu: *Ohnivý sloup.* Podle ní sepsal Cecil De Mille: *Deset přikázání.*

V knize, již napsala Adina před mnoha lety se nachází toto: Maria Magdaléna, z níž On vyhnal sedm d'áblů, běžela před zástupem a volala: „Co učinil, co učinil? Uzdravoval nemocné a pokoušel se vysvobodit ty, kteří byli v zajetí. Co učinil? Konal jen dobro. Pojd'te sem přece a řekněte to!“

Jeden muž ji hnal skoro přes celý dvůr a tloukl ji a řekl: „Snad byste nevěřili této pošetilé ženě více než svým kněžím?“

To je ono. Co udělal? Nedopustil se ničeho. Proč Jej ukřižovali? Proč? Proč? Protože nepoznali, kdo On byl. Dnes je to totéž. Kazatelé a lid dneška, moderní učitelé vyškolili lid tak, že věří, že toto je čarodějnická moc, že je to d'ábel,

telepatie, klam nebo trik, takže lidé již nemohou poznat, že je to Slovo Boží pro tento čas. Toto je znamením posledního času.

Církev říká, když k jejich organizaci nepatříte: „No, dobrá, je to jen pozlátka, je to klam. Podívejte se jen na toho nebo onoho.“ Ale ať to jednou dokáží, že je to klam. Ať dokáží, že to není správné. Nemohou to dokázat; nikdy se neukázalo, že je to falešné a také to nikdy nebude, neboť je to Bůh. Vidíte? Ale oni na to ukazují a myslí si: „Dobrá, kdyby to tak byl nějaký muž s velkým jménem ...“ Protože je to malá skupina, několik lidí, kteří jsou, tak říkajíc, vyvržení, říkají: „Dobrá, tyto osoby vyloučíme z naší církve. Kdysi k nám přišli, pak ale přešli k těm a přešli k oněm, a nyní se ukrádají tam. Jděte, a podívejte se, co to je a kdo to je.“ Na to já nedbám. Totéž přece mohli říkat o Petrovi, Jakubovi a Janovi. „Nevědomý a neškolený muž“, řekli. Ale museli upozorovat, že se něco od té doby stalo. Byli spolu s Ježíšem, to způsobilo ten rozdíl. Vidíte?

Ukřížovali Ježíše, protože nepoznali, kdo On byl. Nevěděli, že onoho dne se potvrdilo Slovo Boží. Bylo to v den, kdy se dodržovaly zákony a jiná nařízení, což bylo správné. Avšak tytéž zákony, které dodržovali, poukazovaly na čas, v němž On měl přijít a stát se člověkem, kterým měl být. První část měli, ale tu druhou nepřijali.

Totéž činí dnes. Mají církev, věří v Ježíše Krista, alespoň říkají, že to činí, ale popírají hodinu, v níž žijeme! Je to tak, jak to říká staré přísloví: Člověk oslavuje Boha vždy za to, co učinil a vyhlíží po tom, co bude činit. Ignorují však to, co činí a tím jsou ztraceni. Oni myslí: Bůh je předivný, jak je veliký, co bude činit; ON přijde, jednoho dne bude vytržen a půjdeme domů; zapírají ale právě znamení a divy v tom čase, o němž Písmo říká, že to bude činit. Se vším tím se minou. „Jestliže vede slepý slepého,“ řekl Ježíš, „oba padnou do jámy.“ Jen se modlete, aby nám Bůh otevřel v těchto posledních dnech oči.

Nuže, to stejné činí dnes; zapírají a křičí téhož Boha, protože Ho neznají. Když popírají ty věci, které On dnes činí, nekřičí znovu přímo Ježíše, ale rouhají se Duchu svatému. Jak se Mu rouhali tehdy? Tehdy se mu ještě nemohli rouhat, neboť ještě nepřišel. Nazývali Ježíše „Belzebubem“, neboť znal tajnosti jejich srdcí a jiné věci. Říkali: „To je d'ábel.“ Jinými slovy: „ON je věstec. Tyto věci činí svým věštěním. Není nic jiného než d'ábel.“ Pohleďte, již 400 let neměli žádného proroka a již tomu odvykli. Měli jen zákon. Řekli: „Tento je Belzebub.“

Ježíš řekl: „JÁ vám odpouštím, ale až přijde Duch svatý a vy řeknete slovo proti němu, nebude vám to nikdy odpuštěno.“ Pamatujte na to, nemůže to být, v žádném případě, není žádná milost. Jestliže se rouháte a nazýváte Ducha Božího, Slovo Boží, jež je Duchem svatým potvrzeno – hleďte, Slovo to tak říká; Duch to potvrzuje – a vy jej nazvete nečistou věcí, pak jste překročili linii mezi

milostí a soudem a nemůže vám být nikdy odpuštěno. **To je důvod, proč tuto generaci obžalovávám, že je vinna ukřižováním; rouhá se projevenému Synu Božímu.** To je Jeho zaslíbení pro všechny proroky i Krista samého, že to bude v posledních dnech jako to bylo za dnů Noé a za dnů Sodomy.

To je rouhání, neboť křižují lidem Syna Božího nanovo. ON je potvrzeným Slovem. Jedno Slovo proti Němu nemůže být nikdy odpuštěno. Nuže, co chcete nyní dělat? Kde budete stát? Jsou odsouzeni a čekají jen na hodinu, kdy bude vylit hněv Boží, který je rozdrtí.

Tato generace miluje lidská učení a dogmata více, než potvrzené Slovo Boží. Ó, přál bych si, abych o tom mohl mluvit déle. Tato generace odmítá s opovržením zjevení Boží, my však jdeme stejnou cestou, kterou kráčeli apoštolové. To souhlasí.

Řeknete: „Ano, ale druzí to říkají také.“ Ale Bůh to potvrzuje.

Ježíš řekl: „Nesvědčí-li skutky o Mně, pak jděte dále a řekněte, že to říkám ze Sebe. Ale skutky hovoří a měli byste věřit spíše skutkům, neboť nadešla hodina.“ Dále řekl: „Rozeznáte, zda zítra bude svítit slunce nebo bude špatné počasí podle toho, je-li nebe červené nebo zasmušilé. Jaké bude počasí, poznáváte podle znamení na nebi, ale znamení času nepoznáváte. Kdybyste poznali Boha, poznali byste i Můj den.“

A oni řekli: „Ty máš tak veliké nároky, sám se děláš Bohem.“ A přibili Jej na kříž.

Duch svatý dnes není třetí osoba; je to Bůh sám, projevený v lidském těle krví Ježíše Krista, aby posvětil život, v němž by se mohl zrcadlit. A oni křižují totéž projevené Slovo. Rozumíte? Dnes křižují Krista lidé, kteří odmítají potvrzeného a zjeveného Syna Božího, zjeveného mezi lidmi Svými skutky, které zaslíbil pro tento čas ve Svém Slově. To potvrzení musí být dnes totéž, protože On je tentýž Syn Boží. ON řekl v Jan. 14, 12: „Skutky, které Já činím, i vy budete činit.“ Žid. 13, 8: „ON je tentýž včera, dnes i na věky.“ Jan 15: „Zůstanete-li ve Mně a Slova Má zůstanou-li ve vás, začkoli byste posili, stane se vám.“

Pomyslete jen, to byli velmi nábožní lidé, kteří to učinili. Nebyli to lidé, kteří stáli mimo. Byli to nejnábožnější lidé v těch dnech. A ti, kteří to činí dnes, jsou rovněž ti nejnábožnější lidé. Dnes je to stejné křižování.

Nyní rychle. *Tam Jej ukřižovali.* A potom? Jistě, pak odmítli Boží projevené Slovo a přijali svoje vyznání víry místo Slova Božího. Nečiní dnes totéž? Zcela jistě. Dnes dělají to stejné. ON byl Slovo a oni to Slovo odmítli. Přál bych si, aby vám tento bod neunikl. **ON byl Slovo, a když Jej odmítli, zavrhli Slovo. A nakonec, poté, co Jej zavrhli, ukřižovali jej. A totéž činí dnes; odmítli Slovo Boží a zachovávají svá ustanovení víry a křižují tím veřejně ve svých**

shromážděních působení Ducha svatého. Jsou vinni a obžalovávám je ve jménu Ježíše Krista.

Patnáct let jsem prožíval, jak On pohnul zemí sem i tam, a přece se drží svých ustanovení. Jsou vinni! Vzali Slovo, které mělo přivést církev – všechny církve dohromady a učinit velké spojené bratrstvo mezi letničnými a všemi ostatními. Místo, aby to učinili, odmítli Slovo, zavrhli je, posmívali se mu a nazvali je jak chtěli. A nyní se pokoušejí federací církví, která je v satanově plánu, dostat dovnitř a říkají: „Přišli jsme koupit olej.“ Nyní však budou odmítnuti. Jsou vinni křížováním Ježíše Krista. Musíte přijmout Boží podmínky, vaše podmínky to nedokáží.

Odmítli Boží potvrzené Slovo pro svoje vyznání víry a dnes činí totéž. ON byl Slovo. K Žid. 13, 8 je psáno: „ON je tentýž včera, dnes i na věky.“

Křížují Jej nanovo. Víte, že Bible říká, že to může být činěno? Kdo z vás by chtěl o tom něco číst? Věnovali byste mi dalších 15 Minut? Křížují Jej nanovo. Otevřme si 6. kapitulu Židům, něco si z ní přečteme. K Žid. 6, a uvidíme, zda křížujeme znovu Syna Božího. Podívejme se, zda je to možné. Říkáte: „Nemůžeme Jej křížovat po druhé.“ Zjistíme si to tedy, zda je to možné nebo ne. Boží Slovo je pravda. Souhlasí to? Žid. 6, 1-3:

Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání ze skutků mrtvých, a víry v Boha, křtů učení, a vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného. A toť učiníme, dopustili Bůh.

Vidíte? Pavel zdůrazňuje, že tyto věci mají absolutní důležitost: Křest, vzkládání rukou, vzkříšení, druhý příchod Páně. Všechny tyto věci jsou věčně platné. Jsou absolutní pravdou. Nyní si všimněte. Čtete se mnou ještě jeden verš, a to 4:

Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého, okusili dobrého Božího Slova, a moci věka budoucího, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají.

Nuže, je to Jeho moje Slovo nebo Jeho? Povšimněte si, že oni je nikdy nepřijali. Byli věřícími je k hraniční čáře. Když jsme přijali poznání Slova Božího – dostane se vám věděním, když jste četli Slovo a uvažujete o něm – a když jej potom odmítnete, pak je nemožné, abyste mohli být kdy spaseni! Četli jste to nyní? Obdrželi jste to nyní? „Obdrželi jste poznání pravdy ...?“ Když tomu pouze rozumíte, to jste toho ještě nedosáhli.

Zrovna tak tomu bylo, když ti věřící vyšli; je to přesný typ na onu cestu. Třetí vyjítí je přesně typem na všechna ostatní.

Podívejte se nazpět. Dovolte mi ještě minutu, abych vám něco ukázal. Izrael zvolil dvanáct mužů, z každého pokolení jednoho, hlavu denominace, oni vyšli do zaslíbené země a ukázali jim ty dobré věci, které měli zabrat a které měly být jejich. Vrátili se a stěžovali si: „Nejsme s to, abychom to učinili.“ Ale mezi těmi dvanácti byli dva: Jozue a Kálef, kteří hleděli na Slovo a řekli: „Bůh řekl, že nám to patří, a my jsme více než schopni to učinit.“ Souhlasí to?

Co oni byli? Věřící až k hraniční čáře. Vidíte? Byli vlastně do církve vrozeni. Byli to vůdcové národa. Byli to tak říkajíc biskupové. Šli přesně tam, kde bylo zjeveno Slovo Boží jako pravda. Tam byla země, v níž ještě nikdy nebyli. Nevěděli, že tam je. Ale šli tam a viděli, že tam je. Tady byla. Kálef a Jozue tam vešli a přinesli svazek vinných hroznů a dali jim z toho jíst; ochutnali něco z té dobré země, a pak se vrátili a řekli: „Nemůžeme to udělat, to prostě udělat nemůžeme.“

Zde je stejná skupina za dob Ježíše Krista: „Rabbi, víme, že jsi učitel poslaný od Boha.“ Vidíte? Tam byla hraniční čára. „Víme, že jsi učitel poslaný Bohem. Nikdo nemůže činit ty věci, které Ty činíš. Poznáváme, že s Tebou musí být Bůh.“ Proč to nepřijali? Proč se toho nechopili? Tam byla hraniční čára.

Zde jsou u třetího vyjítí: tatáž znamení, totéž projevování, tentýž Kristus, tentýž Duch svatý, stejné skutky, stejný Bůh, stejné poselství a přece to nemohou pochopit. Museli by odevzdat svoji členskou legitimaci. Proč? Měli poznání pravdy. Hleděli a viděli, že je to absolutní pravda. Nemohou to popřít. Časopisy musely dosvědčit, že to viděli. Obrázky, noviny, důkaz, vzkříšení z mrtvých, lékařská ověření nemocných – oni musí říci, že je to On. A předpovědi, ani jedna z nich nebyla falešná, po všechna ta léta, každá se přesně splnila, nemohou říkat nic jiného, než že je to Bůh. A přece to nemohou přijmout.

Z té skupiny kazatelů v Chicagu jich chtělo přijít více než 300 a dát se pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista. Proč to neučinili? Cena je příliš veliká. Nemohou to učinit. Proč ne? Co dělají? Sami se rozhodují mezi milostí a soudem: „Neboť nemožné jest jednou osvíceným – oni k tomu byli přivedeni, aby to viděli – kteří měli poznání pravdy, a okusili také dobrého Božího Slova, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, aby mohli říci: „Nyní chci!““

Vy presbyteriáni, metodisté, baptisté, a luteráni a vy obchodníci plného evangelia, kteří říkáte, že k tomu přicházíte a odvracíte se od poselství. Snad jednotlivé osoby tam poselství přijímají, ale církev ne. Musíte z církve vyjít, abyste toho dosáhli. Vidíte? To souhlasí. Jednotlivé osoby toho mohou dosáhnout.

Když si ale myslíte, že presbyteriánská církev přijme Ducha svatého, a oni všichni že nechají padnout své dokumenty – na to není ani pomyšlení. Vy metodisté si myslíte, že to dokážete. To se vám nikdy nepodaří. A vy zastánci

učení o trojedinosti si myslíte, že přijmete kdy jméno Ježíše Krista a dáte se pokřtít? Nedosáhnete toho. Ale jednotlivci vyjdou a přijmou to. To je znamení Jeho příchodu. Ale církvím, které pravdu spatřily a odmítly ji na svých kongresech, těm je to nemožné. **Jsou vinní ukřižováním Ježíše Krista. A já je obžalovávám Slovem Božím.**

„Jak je můžeš obžalovat, bratře Branhame? “ Obžalovávám je, že ačkoliv Bůh se jasně sám se Svým Slovem ztotožnil v těchto posledních dnech a oznámil, že je stále ještě tentýž včera, dnes i na věky, oni tím chladně opovrhli. Jste vinní na křižování Ježíše Krista tím, že jste se rouhali Duchu svatému, to souhlasí.

Nyní vezmeme z Písma k Žid. 10. Zde je nám opět řečeno, že nejen, že je to nemožné, nýbrž vás to na věky od Boha odděluje. Nikdy nemůžete znovu přijít do přítomnosti Boží, když jste Ducha svatého odmítli a posmíváte se Mu.

Pohled'te, ochutnali jste Slovo. To je hranice věřících. Řeknete: „Ó, ti chlapíci nebyli žádní věřící.“ Oni byli věřící, nebo se za ně vydávali, až na ně bylo položeno měřítko Slova Božího. Byli to Izraelité; vyšli pod ochranou krve. Vyšli pod znameními, jež činil Mojžíš. Viděli tato znamení v činnosti.

Bůh řekl: „JÁ vás tam převedu.“

A když došlo na zásadu zaslíbeného Slova, které mělo být uskutečněno, co řekli? „Ó, to nemůžeme učinit.“ Vidíte? A tady se vrátili s vinnými hrozny a jinými dobrými věcmi, aby dokázali, že je to dobrá země. Boží Slovo je správné.

Bůh řekl: „Dám vám tu zemi“ – ale ty okolnosti!

„Ó,“ řekli, „vypadáme vedle nich jako kobylinky. Nemůžeme tu zemi zabrat.“

Před několika lety, když zde ještě sloužila za modlitebnu ta stará hala, vešel kdosi dovnitř, pak vyšel a mluvil se mnou a řekl: „Billy, ty budeš jednoho dne kázat čtyřem stěnám, pokud budeš přinášet poselství jako toto.“

Řekl jsem: “Budu kázat čtyřem stěnám, neboť Bůh je mocen si z těchto čtyř stěn probudit děti Abrahamovy.” Tak to je to je pravda. Řekl jsem: „Máš-li něco, čím bys mi to mohl vyvrátit, tak mi to řekni.“ Je to snadné povýšit se nad druhého, ale něco jiného pak je, dojde-li k tomu, to dokázat. To je ten rozdíl. To souhlasí.

Svémi vyznáními víry Jej dnes znovu křižují. Nyní budeme pokračovat v 6. kap. k Židům. Mohli bychom z ní číst stále dále, jen kdybychom měli čas. Poznamenal jsem si jedno místo z Písma, kde je řečeno, že pro ty, kteří jednou osvícení přijali a měli účast na Duchu svatém, je to nemožné.

Nemáme tolik času, abychom do toho zabíhali hlouběji, protože mám ještě jedno místo z Písma, které bych chtěl hned přečíst.

Všimněte si! Ukřižovali sobě Syna Božího nanovo. Co učinili? Co? Potom, když ochutnali a poznali, že je to pravda, odvracejí se a popírají to. Co činí?

Tak to udělal i tento národ. Tak to učinil tento lid. To učinily církve. Zavrhli to a ukřižovali poselství. Ukřižovali lidem pravdu. Co učinili s Ježíšem? Vydali Jej hanbě, vysvlékli Jej, pověsili na kříž a přibili tam Jej, Knížete života. Totéž učinili dnes svými vyznáními víry. Učinili přesně totéž. Svlékli z Něho různé věci, zbavili dobrotu a odění evangelia, které se pokusili zařadit někam jinam a pověsili Jej na kříž. Ó proč?

Tam Jej ukřižovali... Nyní vezměte poslední slovo citátu: *Jej, Jej*, nej-dražší osobu. Proč to udělali? Nepoznali Jej. Proč to dělají dnes? Nevědí, že toto je pravda. Jsou hlouzí a slepí pro to a nevědí o tom. To je ten důvod. Jejich vyznání víry a tradice je od Slova Božího odvedly.

Nyní k vám zde: Když nyní končím, prosím o velkou pozornost. Podívejte se, vím, že je horko, mně je také horko. Ale ó, bratře, toto je Slovo! Je to život, jestliže se podle něho řídíš. Není to něco, o čem mluvíme, co se má potom stát. Je to něco, co již je zde mezi námi a děje se; ne něco, co bude, nýbrž něco, co již je. Nevyznáváme jen: „Víme, co On učinil; víme, co bude činit“, ale nyní mluvíme o tom, co činí. Vidíte? Toto je naše hodina. Nemusíme žít tak dlouho, abychom se dočkali vytržení. Mohu zemřít dnes; ty můžeš zemřít dnes. Já to nevím. Vytržení ale přijde! Až přijde, budeme tam; nestarejte se, také zbytek těch, kteří po všechny ty věky tomu věřili a vyhlíželi po tom, tam bude. Oni chodili ve světle svých dnů a to zde je *to* Světlo: Ježíš Kristus tentýž včera, dnes i na věky. Vzdejte se svých vyznání víry a věrte tomuto Slovu. Toto je pravda; Slovo je pravda. Ježíš řekl: *Mé Slovo je Duch, Mé Slovo je život.*“ Jak chcete přijmout život, když ho odmítáte? Jak chcete přijmout dogma, které je smrtí a současně Slovo života? Chcete odmítnout Slovo života, abyste přijali smrt? Jak můžete obojí přijmout ve stejném čase? To nemůžete udělat. Budiž slovo člověka lží, každé dogma lží; Boží Slovo je pravda.

Vyzývám každého člověka, aby mi ukázal někoho – a vím, že tento zvukový pásek jde do celého světa – člověka, biskupa, který by přišel do mé studovny nebo před tímto shromážděním a ukázal prstem na místo v Novém zákoně, podle něhož byl někdo pokřtěn na Otce, Syna a Ducha svatého. Ukáži vám, jak tehdy byla každá osoba pokřtěna a jak ti, kteří byli pokřtěni jinak, museli přijít, aby byli pokřtěni znovu, aby přijali Ducha svatého. Co chcete teď dělat? Chcete zůstat u svých vyznání víry? Zůstaňte u svých dogmat a zemřete! Jste vinni, že jste špinavýma rukama vzali Knížete života, Slovo života a lidem je ukřižovali.

Nuže, co učinili? Nevěděli to. Dnes chodí lidé nevědomě. Nevědí, že je to pravda. Myslí si, že je to druh teorie. Nedobývají se dost hluboko, aby obdrželi ducha zjevení. Nemodlí se dost, nevolají dost k Bohu. Berou to jen tak lehce. „Ó, dobrá, věřím, že je to Bůh. Jistě!“ Ďáblové věří totéž. Ďábel věří více, než někteří lidé, kteří tvrdí, že věří; ďábel věří a třese se. Lidé tomu sice věří, ale jdou dále, kdežto ďábel se třese, protože ví, že jeho soud přijde. A lidé tomu věří, ale nevěnují pozornost tomu, že přijde soud.

Jsou vinni ukřižováním. Zcela jistě!**Obžalovávám tuto generaci a uznávám ji vinnou týmž Slovem, které je obvinilo na začátku.** To souhlasí. Ježíš řekl: „Kdo Mne může odsoudit? “ON byl Slovo tělem učiněné. A dnes je totéž Slovo učiněno tělem.

Petr ve své obhajobě ve Skutcích apoštolských řekl – přečtěme si to hned. Když Petr viděl, co učinili, zastal se Krista. Já hájím to, co říkají evangelia. Petr je obvinil z toho, že zabili Člověka, Krista, který byl Slovem. Já obviňuji tuto generaci, že se pokouší zabít Slovo, které bylo zjeveno v člověku. Dejte pozor, co řekl Petr. Jeho spravedlivé rozhořčení muselo dostoupit vrcholu. Poslechněte si jej zde ve Sk. 2, začneme 22. veršem:

Muži izraelské, poslyšte slova tato: Ježíše Nazaretského, muže potvrzeného u vás Bohem mocnými skutky a divy i zázraky, které Bůh činil skrze Něho mezi vámi, jak sami víte, -

Běda! Představte si, jak jim muselo být! Poslouchejte!

„*Muži izraelské ...*“ muži církve, svatí muži, kněží, muži, o nichž se předpokládá, že jste muži Boží, slyšte tato slova: Kníže, Ježíš z Nazaréta byl mezi vámi Bohem potvrzen. Nyní říkám vám, duchovním a tobě lide, Ježíš z Nazaréta je zde v osobě Ducha svatého, který byl životem, přebývajícím v Něm. ON zde působí v lidech a osvědčuje Sebe samého znamením a divy, jež koná. A zde se lidé tlačí okolo stěn, vědecká zjištění, a lidé zde sedící, kteří byli mrtví a dnes opět žijí; a těm, kteří byli rakovinou rozežráni, se dnes vede dobře. Slepí vidí, mrzáci zase chodí. Je to Ježíš z Nazaréta.

Toho muže, který z uložené rady a předzvěděni Božího ... (byl předurčen, aby konal Svě dílo), byl vám vydán, jste rukama bezbožníků ukřižovali a usmrtili.

Není to obžaloba? Koho obžalovává? Veleradu. **A já dnes obžalovávám federaci církví; obžalovávám letniční; obžalovávám presbyteriány, baptisty a každou denominaci ve světě. Vzal jste se špinavou, sobeckou chtivostí Slovo života a ukřižovali jste je před lidem a rouhali jste se mu a nazvali jste je fanatismem. Ale Bůh je nechal ve vašem středu vzejít, aby dokázal, že je tentýž včera, dnes i na věky. Obžalovávám tuto generaci!**

Bůh podal důkaz o Sobě samém, že žije. Bůh dokázal, že toto je Jeho Slovo. Co máte jiného, kromě vašich dogmat a vyznání víry? Kde můžete prokázat živého Boha? Vy jste zavrhli Slovo života, jež by vám dalo tyto věci. Ó, jaká to hodina, v níž žijeme!

Petr řekl: „Rukama bezbožníků jste Jej vzali a ukřižovali a zabili.“

Bůh Ho ale vzkřísil, zprostitv Ho bolestí smrti, jakož nebylo možné Jemu držánu být od ní.

Svámi vyznáními víry, organizacemi a denominacemi, formou zbožnosti jste zapřeli moc Jeho vzkříšení. Ale nadešla hodina; poslední dny jsou zde, kdy Bůh zaslíbil podle Mal. 4, 5-6, že v posledních dnech vzbudí někoho a obrátí srdce lidí zpět k původním požehnáním a k letniční víře otců. Nemůžete to popřít, ani tomu odporovat. **A nyní vás odsuzuji jako viníky a vyzývám vás a obviňuji vás před Bohem, že jste špatnýma, sobeckýma, denominačníma rukama Slovo Boží před lidem ukřižovali. Prohlašuji vás vinnými a hotovými pro soud. Amen.**

Prohlašuji totéž, co Petr. On volal onu generaci k pokání. Já volám k pokání tuto generaci, k pokání před Bohem a k navrácení se k původní pravdě Slova. Navraťte se k víře našich otců. Navraťte se k Duchu svatému, neboť Bůh se nemůže změnit. Když Bůh řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kteří věří“, pak za tím stojí až na věky. Je to Jeho Slovo.

Míníte, že podáním ruky, účastí na přijímání nebo na něčem podobném, vyznáním víry nebo nějakou ideou jste učinili zadost. To může dělat každý člověk, každý opilec, každý nevěřící, každý napodobitel, každá nevěstka. Účastnit se přijímání, mít různé formy a podobně – to vše můžete dělat. Ale Ježíš řekl, že poznávací znamení budou tato: „Znamení budou (ne, že by mohly) provázet ve všech generacích ty, kteří uvěří: Ve jménu Mém budou d'ábly vymítat, jazyky novými mluvit, hady bráti a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim to; na nemocné ruce vkládati budou a oni se uzdraví. Uzdravujte nemocné, křest mrtvé, vyhánějte d'ábly; darmo jste vzali, darmo dejte.“

Dnes jsou do toho zapleteny všechny velké plány na získávání peněz a jiné věci. Proto není divu, že jsou vydáni cele soudu.

Nyní se podívejme. Je tu výzva k pokání. Pohleďte na mou obžalobu: tato nová Golgata je církev, tak zvaná nejsvětější místa, velké kazatelny, katolický oltář, jak nazývají svoji kazatelnu. Na nejsvětějších místech metodistů, baptistů, presbyteriánů, letničních utřil nejhlubší rány – nová Golgata. Kde je to? Na nejsvětějších místech, v kostelích a církvích. Kdo Jej ukřižoval? Faráři. Pokrytci, vy byste to měli lépe vědět. Nejsem rozzloben, ale něco ve mně je rozčilené. Bůh se mezi vámi dokonale potvrdil.

Kdo Ho bodl kopím do boku? Kde obdržel rány? Na Golgatě. Kde je dostává dnes? Na kazatelně. Odkud to přišlo? Z Jeruzaléma. Odkud to přichází dnes? Od denominací, těch, kteří si činí nárok, že Jej milují; onen to způsobil, a tito to působí dnes. Jeho druhou Golgatau se stalo to, že On utřil rány, které jsou namířeny proti Jeho Slovu. To Jej zraňuje. Kdo On je? ON je Slovo. Odkud je nejvíce zraňován? Z kazatelen na svatých místech, právě tak, jak to bylo tenkrát.

Mám právo obžalovat tuto generaci. Mám k tomu právo jakožto kazatel evangelia Ježíše Krista, se znamením, která dokazují, že On je Bůh. Mám právo vznést obžalobu proti této generaci, neboť Jeho nejtěžší bodné rány přišli z kazatelen, kde kritizovali a řekli: „Nechod'te tam poslouchat ty nesmysly. Je to od d'ábla.“ Bylo to řečeno právě na tom místě, kde předstírají, že Jej milují.

Znamení, která Ježíš zaslíbil, se stala. Slovo Boží je ostřejší než dvojsečný meč, rozsuzuje myšlenky a úmysly srdce; a ono je nazýváno d'ablem. Odkud? S kazatelen, ze svatých míst. Ó Bože, jak On jen může shlížet dolů? Jen z milosti a milosrdenství je to všechno. Nemůžeme dělat nic jiného, než očekávat soud. V tom se již nalézáme.

Pomyslete na to, že nejtěžší rány přicházejí s kazatelen. Tam je Mu připravována nová Golgata. Křižují Jej, Slovo, na kazatelnách. To souhlasí. Jak to dělají? Formou pobožnosti. To je přesně ono.

Posluchačstvo Jej korunuje, posměvači; dostal novou trnovou korunu. Posměvači Jej z kazatelen zraňují a nasazují Mu korunu. Není znovu křižován? Je bičován vyznáními víry, která jsou ustanovena lidmi, učiteli denominací proti Jeho Slovu. Oni ho obnažili, potupně zavrhli.

Ježíš řekl: „Nadarmo Mne vyzývají.“ Nedělají nic dobrého. Komu se klaní? Stejnému Bohu. Klaněli se témuž Bohu při Jeho prvním ukřižování a bylo to marné klanění. Stejně je to dnes. Nadarmo založili denominace. Zbytečně zřídili semináře. Nadarmo mají vyznání víry, hlásají jako učení přikázání lidí, zapírajíce Slovo Boží. Jsou vinni, že křižovali Knížete života tím, že učí lidská učení místo Jeho Slova. „Nadarmo se Mi klaní“ – bičují zraňují a korunují Jej.

Když spatří některou z vás žen s dlouhými vlasy jít po ulici, říkají: „Ta je staromódní, vid'te? “ Pamatujte, to jsou posměvači. To, co nosíte, je koruna. Bůh řekl, že je to vaše čest. Noste to s hrdostí. Hallelujah! Noste to s hrdostí, jako byste nosily trnovou korunu pro svého Pána, noste to s hrdostí! Nestyd'te se. ONto tak řekl. Je jedno, co říká dnes Jezábel a ti podvodníci, stojící na kazatelně, kteří křižují Krista; nezáleží na tom, co říkají, noste to s hrdostí. Bůh tak řekl. Zůstaňte tomu věrny.

Posměvači Jej znovu korunují trním; ON je zraňován z kazatelen vyznáními víry.

ON má novou Golgatu. Kam Jej přivedli? Tyto jednotně ustrojené pěvecké sbory, ženy oblečené do šortek s ostříhanými vlasy a namalovanými obličejí, – ony dovedou ve sboru zpívat jako andělé – také ty moderní striptýzové tanečnice pod ochranou zákona, to se dá srovnat se Sodomou a Gomorou.

Pohled'te na malou fenku na ulici. Když je vše normální, žádný pes se za ní nepustí. Až když se s ní něco stane; vy víte, co. Čím to je, že ženy chodí na ulici napůl oblečené? Neříkejte mi, že to není ze stejného důvodu. V tom je shoda. Neodsuzujte muže. Ale ony jsou chráněny sodomitským zákonem. Říkám, že je to nezákonné, když takto běhají. A kazatelé by měli mít sukně, místo kazatelského kabátu! Stojí tu a dovolují to; stydí se proti tomu mluvit, neboť jejich denominace by je vyhodila. Křížujete pro shromáždění Slovo Boží, které říká, že je to ohavné pro ženu, aby nosila oblečení, které je určeno pro muže. Odsuzuji to. Obviňuji je, že tím křížují před lidem Slovo Boží. Ženy, které mají nakrátko ustrížené vlasy, nosí šortky na veřejnosti, pak stojí v pěveckém sboru.

Jedna žena se mě před několika dny ptala a řekla: „Co myslíš, kde budou nalezeny? “ Řekl jsem: „Kdyby mi Pán řekl, abych jich vybral tučet na celém světě, k smrti bych se vylekal.“ „Skrze rozeznání Ducha tam stojíš a pozoruješ je a vidíš ty věci nad nimi: necudné, sprosté, sešlé kuřačky, které to dělají i nadále, stojí tam v krásně ustrojeném pěveckém sboru a v tomto stavu jsou vystaveny před posluchačkami, které potom řeknou: „Když to může takhle, můžu já také.“

Křesťanský život je ve svatosti a čistotě, kazateli. **Obžalovávám je ve jménu Ježíše Krista pro jejich sprostotu a nečistotu!** Evangelium uvedly do hanby. A ti, kteří se snaží k evangeliu stát věrně, jsou nazýváni fanatiky. Říká se: „To je staromódní.“ **Nesmysl! Obžalovávám je ve jménu Ježíše Krista.**

Tyto moderní striptýzové tanečnice na ulici zpívají ve sborech, kouří cigarety, vypravují oplzlé vtipy, mají tři a čtyři muže, a přitom stále ještě zpívají ve sboru, protože mají dobrý hlas. Vy ubozí, intelektuálně, duchovně zakrnělí, ve vlastním oboru působnosti odmítnutí lidé, vy čtete stejnou Bibli, kterou může číst každý člověk; ale vy jste odmítli Ducha Božího, až – jak Bible říká – propadnete velkému klamu a uvěříte lži, abyste tím byli zavrženi. Vlastně věříte, že stojíte v pravdě, ale Bible říká, že stejnou lží, o níž se domníváte, že je to pravda, budete zatraceni. **Proto vás obžalovávám Slovem Božím.** Vy učíte lid omylu a křížujete zásady Kristovy, zásady svatosti a života shůry.

Po ulici jde vážená osoba, ale ve skutečnosti se za ní skrývá něco jiného. Kazatelé stojí na sportovních hřištích, kouří cigarety – kameny úrazu. Také ty ostatní krámy, jimiž se zabývají. V jejich sborech jsou ženy, které nosí šortky, mají krátce ostříhané vlasy a zmalované obličejí a oslovují se „sestro takatak“, ale

Bible odsuzuje tento nesmysl. To souhlasí. „Chod' si na zábavy, dělej, jak umíš, zůstaň členem církve, drž se svého svědectví a žij si tak, jak se ti líbí ...“

Nemyslete si, že mluvím jen o presbyteriánech, mluvím o vás, letničnících! Ano! Kdysi jste pravdu znali, ale mysleli jste, že ji neunesete. Mysleli jste, že nebudete moci vydržovat svého pastora. Váš pastor by nemohl mít tak velké místo s tolika sty dolarů týdně a velký krásný kostel, v němž by mohl kázat a také jezdit na koni a žít tak, jak to dělají všichni, kdyby to odsoudil. Organizace by ho vyhodila; on to tedy musí dělat. Zaprodal tedy své právo prvorozeného za čočku tohoto světa, jako to udělal Ezau. A co za to dostane? Oba padnou do jámy zatracení a budou zavrženi. Obžalovávám vás jako ty, kteří zaprodávají evangelium.

Nedávno jsem byl na jednom z největších míst významné letniční církve; tam byl pěvecký sbor. Seděl jsem ve studovně kazatele, když se sešlo čtyři nebo pět pěveckých sborů. A je to jedna z nejlepších organizací. Nevěděli, že jsem ve studovně toho bratra v Orlahomě. Seděl jsem tam, kde se připravoval kazatel, než šel na podium; tam bylo několik Ricky a zmalovaných Ricketas. Ani jedna z nich neměla dlouhé vlasy; každá je měla krátce ostříhané, každá byla zmalovaná, všechny měly toto jednotné oblečení. Ty Rickies tam postávaly kolem a takhle šly okolo. Jiný muž vybíral na misi. Dělal, jakoby byl slepý, obcházel s nádobkou kolem, pronášel hanlivá slova o sbírce, kterou konal. Potom šli nahoru a zkoušeli zazpívat píseň Mesiáš. Mohli to udělat lépe, nemělo to ten správný ohlas. Bylo to mrtvé. Vidíte? To je ono. To je nová Golgata.

Co byste soudili o tom, že by tam byla mladá dívka nebo žena, oblečená tak, jak se sluší, s dlouhými vlasy, nenalíčená atd. Ty druhé by si jí dobíraly. Kdyby vstala, když ten muž tam vykonával sbírku, a stála tam skupina třiceti nebo čtyřiceti mladých lidí, elita letničního hnutí, která tyto věci činila ... Kdyby ta žena něco proti tomu řekla, vykázali by ji ze sboru. Jen ať se postaví kazatel evangelia na kazatelnu a něco proti tomu řekne, tak ho z organizace vyhodí. Křížujete znovu Syna Božího a vydáváte Ho veřejně hanbě. Zatímco si činíte nárok kázat Jeho evangelium, ukřížovali jste Ho. **Obžalovávám tuto Krista odmítající generaci v těchto posledních dnech Slovem Božím a Jeho mocí, kterou potvrzuje, že ještě žije.**

Ano, oni jsou proti očišťujícímu, potvrzenému Slovu Božímu. Jejich organizace na to nemohou přistoupit.

Velké církve a denominace jsou Jeho novou Golgatou; říkám to znovu. Tyto moderní striptýzové tanečnice jsou v jejich pěveckých sborech. Nejvyšší kněz každé denominace provolává totéž, co velekněz v oněch dnech: „Sestup dolů a ukaž nám zázrak.“ To bylo první ukřížování. Dnes je to totéž. Slyšel jsem je

říkat: „Dobrá, ty křísíš mrtvé, že ano? Proč jsi to neudělal tenkrát? Tvoje žena leží na hřbitově i tvoje malé dítě.“

Jemu říkali: „Slyšeli jsme, že křísíš mrtvé. Máme zde hřbitov plný mrtvých. Pojď, a vzbud' je ...“ Ó, nevědomost plodí zase nevědomost.

Velké církve, velké pěvecké sbory a velekněží těchto dnů říkají: „Přijď sem, ukáž nám zázrak, který naše denominace nemůže učinit.“

Po krátkém rozhlasovém vysílání, které jsem měl nedávno v Jonesboro v Arkansasu, a v němž jsem mluvil o ženě, která byla uzdravena, učinil jeden muž poznámku. Příslušel k jedné církvi jisté denominace. Povstal a řekl: „Vyzývám každého člověka, aby mi ukázal zázrak.“ Šel jsem a přivedl lékaře a jednoho muže, který byl uzdraven z rakoviny. Pak jsem šel a našel ženu, která byla odkázána asi dvacet let na pojízdný vozík a byla uzdravena ze zánětu kloubů. Vzal jsem ji s sebou a řekl jsem mu: „Chtěl bych ty peníze, tisíc dolarů.“

Řekl: „Ano, ale ... to ... nejsou zde. Jsou ve Waco, v Texasu, kde je naše hlavní sídlo.“

Řekl jsem: „Dobrá, pak si tam pro ně půjdeme. Můžeš vše připravit a zítra půjdeme.“ Dále jsem řekl: „Zde je lékař, který potvrdí, že tito lidé skutečně měli rakovinu. Je to vidět na rentgenovém snímku. Tady je žena, o níž v sousedství každý ví, že dvacet let proseděla v pojízdném křesle a nyní může opět dobře chodit. Jeden lékař za druhým ji léčil a nyní žije. Nuže, řekl jsi, že dáš tisíc dolarů. Chtěl bych je věnovat na misijní dílo. Chtěl bych je mít.“

Řekl: „Nu, jsou ve Waco, v Texasu.“

Odpověděl jsem: „Zítra tam půjdeme.“

Řekl: „Počkej ještě chvíli. Něco ti musím říci. Vezmu s sebou malé děvče. Dovol mi, abych vzal břitvu, říznu ji do paže a ty ji před bratry uzdravíš; oni ti pak dají ty peníze.“

Řekl jsem: „Ty d'áble!“

„Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže! Řekni nám, kdo tě uhodil? “ Ovinuli Mu šátkem hlavu a tloukli Ho do ní a řekli: „Jsi-li prorok, řekni nám, kdo to byl.“

„Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže.“

Vůdcové slepí, kteří vedou slepé. Muž, který dělá takové věci, nebo trouse takové poznámky, potřebuje uzdravení rozumu. Jistě.

Starý známý hlas: „Ukaž nám zázrak. Mistře, chceme vidět od Tebe zázrak“, zatímco se to dělo každé hodiny zas a znovu, právě tak, jak Bůh vedl, aby to bylo činěno. Ale oni nebyli přítomni. A kdyby byli, nazývali by to belzebubem, d'áblem. Vidíte? Mistře, přáli bychom si, abys to dělal tak, jak to chceme my. (To je ono!) abys šel tam, kam my chceme, abys činil to, co my chceme!“ Ó, jistě. Ale

neměli Ho na provázku. Nikoli! To je důvod, proč Ho vyloučili ze svého středu. Ano! Dnes se pokoušejí o totéž. A sloučením církví toho dosáhnou. Všichni se spojí; je to to staré známé volání.

Zde zase vidíme, jak to opět proti Němu hlásají na nejnábožnějším místě ti nejlepší, vybroušení teologové. Ti nejlepší teologové, kteří by to měli lépe vědět, nejvyšší církve a nejlépe vyškolení teologové Jej vyobcovávají ze svého středu. Nechtějí to. Možná, že řeknete: „To nesouhlasí, bratře Branhame.“ Pak jste zde nebyli, abyste slyšeli kázání o *Církevních věkách*. Nebyli jste zde, když se kázalo o Laodicejském věku, jenž byl ten jediný, v němž Jej z církve vyobcovali a On stál venku, klepal a pokoušel se opět se dostat dovnitř. Vyhostili Jej, protože Ho nemohou potřebovat. Křížují Jej znovu. Amen! Kolik času ještě máme?

Vzpomeňte si, že prorok Slova Božího nám ve 2. Tim. 3 říká (poznamenejte si to jen, nemáme čas, abychom to četli), že v posledních dnech přijdou posměvači. Budou vychytralí, vysokomyslní, budou milovat rozkoše více než Boha, budou falešnými žalobci, nespokojení, prudcí, nebudou si vážit těch, kteří jsou dobří; zrádci, lstiví, vysoce vzdělaní, školení, mající formu pobožnosti, ale moc její budou zapírat. Od těch se odvracejte, neboť to jsou ti, kteří chodí od místa k místu, aby zajímali pošetilé, krátkovlasé ženy, které nosí šortky a malují si obličej. Právě tak to je. Řekl: „Od takových se v posledních dnech odvráťte.“

Poslechněte proroka. Odvráťte se od takových věcí v posledních dnech. Sem jsme došli. Hlásám to nyní Církvi. Ano, vyhýbejte se tomu.

Dnešní kazatelé by měli vědět o těchto věcech. Měli poznat Ježíše v Jeho dnech. Byli by to měli vědět a dnes by to měli rovněž vědět, ale nepoznávají to.

Právě tak, jako Jej měli poznat židovští učitelé v Jeho dnech, tak je to dnes jasně potvrzené Slovo, jež by museli poznat. ON byl Slovo a prokázal, že byl Slovem. Prokázal, že byl Slovem pro onen den. A Bůh dnes potvrdil, že ON je Slovo pro tento den, světlo hodiny. A tehdy to měli poznat, a měli by to poznat i nyní. **Ukřížovali Jej tenkrát a křížují Jej dnes! Z toho je obviňuji. To souhlasí. A opět a znovu mi to přichází: obžalovávám je, neboť Bůh bude od nich žádat zaplacení.**

Bůh byl v oněch dnech opět na zemi a Ježíš řekl: „Jerusaléme, Jerusaléme, jak často jsem vás chtěl shromáždit v jednu velkou skupinu, ale nechtěli jste.“ Jak se Bůh pokoušel v těchto posledních dnech spojit Svůj lid, ale nechtěli jste. Dali jste přednost svému vyznání víry, tak budete nyní vydáni zničení. To se stalo Jeruzalému. Byl zbořen a spálen; není ho více. A totéž se stane jednoho dne se všemi těmi velkými věcmi zde. Vaše velká vyznání víry a denominace zemřou a zajdou, ale Slovo Boží zůstane na věky a bude věčně žít.

Ty nejhlubší rány utržil v domě tak zvaných přátel. Považte! Jen na to pomyslete! Zadržte! Zde bych se chtěl na okamžik zastavit. Kazatelé, přemýšlejte o tom! Odkud pocházely Jeho rány? Utržil je v domě Svých tak zvaných přátel. Jak to bylo tenkrát, tak je to i dnes. Pomyslete jen! Na Golgatě Jej neobklopovali suroví lidé, barbaři, nýbrž kazatelé, kteří si činili nárok, že Jej milují. A dnes, kdy je evangelium tak dokonale potvrzeno a velká znamení Jeho vzkříšení jsou mezi námi prokázána, nejsou to lidé z ulice, kteří se na vás vrhají, nýbrž ti tak zvaní kazatelé. Ti, o nichž se předpokládá, že Jej milují, Jej dnes nepřátelsky obklopují. „Nechceme tyto věci mít mezi námi. Nechceme, aby tento nad námi panoval. Nebudeme to podporovat; při tomto podniku ve městě nebudeme spolupracovat, když se to děje takovým způsobem. Není to nic jiného než spiritismus. Je to od ďábla.“ Neznají Slovo Boží, jsou slepí vůdcové, kteří vedou slepé; jako to bylo tenkrát. Dnes je to právě tak, jak to bylo v oněch dnech. Pomyslete jen na to!

Síla, která uzdravuje a osvobozuje muže a ženu od lásky přítomného světa, od Jezábelen s krátce ostříhanými vlasy a namalovanými obličejí, které se nazývají křesťankami a přece vedou takový život, kouří cigarety, vyprávějí oplzlé vtipy, zakládají misijní společnosti a popichují, mluví a způsobují pohoršení, jdou ven na ulici, nosí šortky a podobné věci a potom se nazývají křesťankami před jinými ženami.

Vzpomínáte si na moji povídku o charakteru otroka, který věděl, že je královským synem. Co bychom měli být my, muži a ženy? Ti duchovní na kazatelnách, od nichž On dostává rány, oni přijali způsob života lidí a schvalují jej a tím Ho zraňují. Popírají moc, která by lidi od toho osvobodila a schvalují, aby tak žili, ačkoli je v rozporu se Slovem Božím, aby si žena stříhala vlasy nebo si malovala obličej nebo nosila šortky. Je to v rozporu se Slovem Božím, ale oni to schvalují a připravují tím novou Golgatu. Kde se to děje? Na ulici? V baru? Na kazatelně, na kazatelně!

A co to bylo zase za křik? „ON sám se dělá Bohem.“ Zapírají Jeho Božství. Pokoušejí se Jej rozdělit a udělat z Něho tři Bohy, ale On je Bůh; On byl Bůh; On bude vždy Bohem, tentýž včera, dnes i na věky. Mluvíte-li k nim o jednom Bohu, vysmějí se vám. „My věříme ve ‚Svatou Trojici‘.“ Já věřím v jednoho svatého Boha, Jeho moc, která uzdravuje, vysvobozuje a vytrhuje tyto lidi z lásky světa a osvobozuje je tak, jak to On učinil Marii Magdaléně.

Vzpomeňte si, ona byla také taková malá zmalovaná Jezábel. Bylo v ní sedm ďáblů. Byla to striptýzová tanečnice, jako dnes ty moderní ženy na ulici. Kam jdete, tam to můžete vždy vidět. Nevěříte-li, že se lidé klaní před modlou nahých žen, stačí se dnes jen podívat na ulici. Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak to bude. Jen se podívejte ven, nevěříte-li tomu. Všude se s tím setkáte. Otevřete noviny; otevřete ilustrované časopisy; podívejte se na reklamy. Co tam najdete?

Vzpomeňte si, co bylo řečeno: „Když synové Boží viděli, že dcery lidské jsou krásné, brali si je za ženy.“

Podívejte se na skandál v Anglii. Podívejte se na skandál zde. Ze všeho se stává dům prostituce. Proč je to tak? Proč se Rusko stalo komunistické? Pro sprostotu, nečistotu a nemohoucnost katolické církve. A právě proto tento národ přijme komunismus do federace církvi a spojí se s katolicismem. A zde se to stane. Proč? Protože odmítli evangelium, které je odděluje a činí z nich jiné lidi. To je ten důvod. Kazatelé na kazatelně to přijmou kvůli pozvání na oběd, kvůli sociálnímu postavení, které jim vyznání víry zajišťuje a říkají: „Patřím k ...“ zaměňující vzdělání za moc Boží.

ON je osvobozuje od tohoto převráceného pokolení, jako Marii Magdalénu. Moc, která mohla tuto malou striptýzovou tanečnici z ulice přivést a přiměti ji k tomu, aby si oblékla slušné šaty a jednala jako žena a jež z ní mohla učinit křesťanku, tuto moc odsoudili a ukřižovali Muže, který ji měl, na Golgátě.

Nyní nazývají toto evangelium a Ducha svatého, který tuto malou striptýzovou tanečnici uchopí a přiměje ji k tomu, aby se oblékla jako slušná žena a jednala jako křesťanka, fanatismem a nechtějí, aby se to vmísilo do jejich shromáždění. Vnáší to mezi ně neklid a podněcuje to jiné ženy, aby to učinily také. Co dělají? Vypuzují tuto moc, jak to činili tenkrát. Nyní křičují Slovo a říkají, že to bylo pro jiný věk. **Obžalovávám je znovu.** Ano, právě tak, jak byli obžalováni tenkrát.

Znamení způsobilo, že muž, ze kterého vyhnal legii d'áblů, se oblékl. Myslete na to, že osoba, která se svléká, je pomatená. Jak je to tedy s ženou, která to dělá? Dábelník se zbláznil; chodil nahý. Bůh použil Své moci a přiměl jej, aby se oblékl; a se zdravým rozumem usedl k nohám Ježíše. Hleďte na moc, která starému Bartimeovi vrátila zrak právě uprostřed jejich vyznání víry. Ježíš byl na zemi, když tu bylo právě tolik nevíry, jako dnes. Ale to Ho nezadrželo; šel Svojí cestou. Nic jim nezakrýval. Řekl jim: „Jste z vašeho otce, d'ábla.“ Celou tu věc odsoudil.

Moc, která vyvedla z hrobu Lazara a ženě z Naim vrátila syna (ó, Bože), moc, která mohla tyto věci učinit, která mohla předpovědět věci, které se měly stát: „Tam naleznete oslátka přivázané“, a všechny tyto věci, které On předpověděl; o Muži, který tuto moc měl, řekli: „Pryč s Ním. Nechceme Ho mít ve svém národu. Znesvěcuje naše učení.“ A ukřižovali Ho.

Totéž je i dnes. „Pryč s Duchem svatým.“ S Ním nechtějí mít nic společného: „ON odsuzuje a dělá tyto věci, a říká našemu lidu tyto věci; nechceme, aby se to dostalo do naší organizace. Je to v rozporu s naším vyznáním víry.“ Znovu Jej křičují.

Sledujte nyní, když budeme končit; musíme dojít k závěru. Znovu to nazývají fanatismem. JEHO nazývali fanatikem, říkali, že se zbláznil. Každý ví, že v Bibli stojí psáno, že farizeové řekli: „Tento Muž je Samaritán a je šílený.“ Nuže, co znamená slovo *šílený*? „Blázen.“ Ten Muž je blázen. A následuje Ho skupina bláznů. ONje Belzebub.“

A opět říkají to stejné: „Je to určitý druh kouzelnictví. Je to věštění“, a opět Ho přivádějí na kříž a do hanby. Jaký kříž? Jaká hanba? ONje potvrzené Slovo a oni si z Něho dělají blázny a říkají lidu, že je to ďábel.

ONřekl: „Oni říkají, že ty svaté skutky Boží jsou činěny nečistým duchem.“ Nikdy jim to nebude odpuštěno, když přivádějí Jeho Slovo do hanby a pokoušejí se je ostouzet a označují je za podvod nebo fanatismus.

„Nechod'te tam! Nenavštěvujte ta shromáždění!“ Co tím dokazují? Berou hřeby vyznání své denominace. To souhlasí. Tito učitelé dychtící po radovánkách, svěštlí, bezbožní; v sektářské zaslepenosti berou hřeby své denominace a křížují jimi Syna Božího znovu ze svých kazatelen. Proč to dělají? Milují více chválu od lidí a stav, který jim může dát církve více, než Slovo Boží. Odsuzují to. Nemohou být v souladu se Slovem, neboť jsou již v souladu se světem. Je to pokrytecký den, v němž žijeme.

Jedna Golgota pro mého Pána nestačí? Proč chceme toto činit? Vy, o nichž se předpokládá, že Ho milujete; vy, kteří znáte Jeho slovo, kteří můžete číst Zjevení 22, kde stojí: „Kdo slovo ubere nebo přidá“, proč to děláte? Nestačí Mu jedna Golgota? Jsem zde, abych Jej obhajoval, jsem Jeho obhájce. Obžalovávám vás Slovem Božím. Změňte své cesty, nebo půjdete do pekla; vaše denominace se rozpadnou. Obžalovávám vás za přítomnosti soudce. To souhlasí. Vy, se svými formami pobožnosti, je to pokrytectví. Jak to nazýváte? Nestačí jedna Golgota?

Jak to řekl Štěpán ve své obžalobě: „Kdo z vašich otců to nečinil? “Petr řekl totéž: „Ukřižovali jste nečistýma rukama Knížete života.“

Neřekl i sám Ježíš: „Kdo z vašich otců nezabíjel proroky? A teď zdobíte jejich hroby? “ Tak se vedlo spravedlivým lidem po všechny věky. **Tedy obžalovávám dnes tu vysoce uhlazenou skupinu lidí, kteří chodí do kostela a odmítají Krista. Vy, se svými formami pobožnosti křížujete mého Krista po druhé tím, že říkáte lidem, že tato slova jsou určena pro jinou dobu a ne pro dnešek. Obžalovávám vás. Jste vinni stejným zločinem, jímž byli vinni v onom dni, v němž Ho ukřižovali. Čiňte pokání a obraťte se k Bohu nebo zahynete!**

A znovu říkám: *Zde*, v církvích; *oni*, učitelé; *křížují* Jeho – to Slovo, tím, že se rouhají. Bůh buď milostiv! Ještě jednou to řeknu; mohlo by to být na tomto

pásku smazáno. *Zde*, v církvích, *oni*, duchovní *křížují* Slovo tím, že se mu rouhají; *Jemu*, Slovu. Není divu, že je to znovu zde:

*Mezi pukajícími skalami a chmurným
nebem
můj Spasitel sklonil hlavu a zemřel.
Otevřená opona zjevila však cestu
do nebeských radostí a k nekonečnému
dni.*

Toto říkám na tomto zvukovém pásku a pro toto posluchačstvo; říkám to pro inspiraci Ducha svatého: „**Kdo je na straně Pána, ať přijde pod Jeho Slovo.**“ Bůh jistě přivede tuto špatnou, Krista odmítající generaci na soud za rouhání, za ukřížování Jeho potvrzeného Slova. Přijďte na soud. Žaluji! „Kdo je na straně Pána,“ řekl Mojžíš, když tam visel ohnivý sloup jako důkaz, „ať přijde ke mně.“ Kdo je na straně Pána? Ať přijme Slovo, zapře vyznání víry a denně následuje Krista. A já vás onoho rána potkám.

Skloňme nyní hlavy k modlitbě.

Ó, Pane, Bože, Dárče věčného života, a autore tohoto Slova, který jsi Pána Ježíše navrátil z mrtvých a který jsi to přesně potvrdil před generací nevěřících lidí; dnes ráno to trvalo dlouho. Mnozí zde seděli, budova je přeplněna. Lidé musí stát kolem. Zvukové pásky jsou natočeny, aby šly do světa na různá místa. Kazatelé je budou slyšet ve svých studovnách. Modlím se za ně, Pane. Dej, ať tato slova zapadnou hluboko do srdcí, ať vniknou hluboko, aby všechno světské bylo odstraněno, aby mohli říci jako ten metodistický kazatel v Kentucky, který nedávno přišel ke mně a řekl: „Když jsem slyšel *Sedm církevních věků* a slyšel výzvu: „Odejděte od babylonských zdí!“ vzdal jsem se všeho a opustil. Nevím, jakou cestou mám jít nebo co mám dělat, ale všechno jsem opustil.“ Budíž požehnána odvaha tohoto mladého muže. Má dvě nebo tři děti a ženu.

Bože, ať mnozí najdou cestu ke Slovu Božímu, je to jediná cesta Života, neboť On je Slovo. Modlím se za každého, Otče. Když říkám tyto věci, zdá se to tvrdé, ale je to v lásce; neboť láska ukazuje cestu. A modlím se, Bože, aby to lidé chápali tak, že je to míněno jako napomenutí k ukázání cesty.

TY, který jsi je napomínal, ses za ně modlil na kříži a řekl jsi: „Otče, odpusť jim, oni jsou slepí a nevědí, co činí.“ Modlím se za dnešní kazatele, kteří znovu křížují Slovo tím, že volí svoje vyznání víry, denominace a dogma a staví je na místo Slova života. A potom kritizují před lidem skutečnou pravdu, kterou Bůh jako Svou pravdu potvrzuje. Modlíme se za ně, Otče, abys je zase povolal ke svatební hostině Beránka. Nechť přijdou v tomto čase a nevymlouvají se, neboť si

představuji, že poslední volání již zaznělo. Může snad být již pozdě. Doufám však, že ještě pozdě není.

Požehnej toto malé shromáždění, které je zde přítomno, těm několika stům lidí, kteří zde dnes ráno jsou v tomto horkém dni shromáždění a tak dlouho zde sedí. Poslouchali zde snad dvě hodiny nebo déle na této bohoslužbě. Nevyšli ven, seděli zde tiše a poslouchali. Mnozí z nich čekají na svůj oběd a ženy s dětmi stojí a čekají. Drží se pevně každého slova.

Pane, uvědomuji si, co by se mi stalo ve dni soudu, kdybych tyto lidi zavedl. Jsem si vědom toho, Pane, tak vědom, jak mohu cítit, že se pokouším přivést je ke Slovu a Slovem je nechat žít; říkám jim, že Ty jsi tentýž včera, dnes i na věky, že ten veliký Duch svatý je Ježíš Kristus v podobě Ducha svatého, tentýž Člověk. TY jsi to řekl: „Ještě maličko, a svět Mne více neužítí, ale vy Mne užítíte, neboť Já budu s vámi a ve vás.“ A já vím, že jsi to Ty, Pane. Věříme Ti, protože Tě vidíme činit totéž mezi námi.

Dnes v tomto shromáždění se Ti předáváme. Kéž by právě v této minutě, Pane, každý muž a každá žena, chlapec nebo dívka, všichni, kteří jsou zde přítomni nebo stojí venku nebo to slyší ze zvukového záznamu, učinili vážný slib a předali celé své já do služby Bohu.

Sestup na toto shromáždění, Pane, v moci a uzdrav nemocné. Bylo řečeno, že zde mají malého chlapce, mrzáčka, který sedí na druhé straně. Nechť to učiní veliký Duch svatý, neboť víme, že zde sedíme v Jeho přítomnosti. Když můžeš procházet rozhlasem a televizí a zeměmi, abys uzdravil nemocné, – Ty jsi vyslal Své Slovo a ono je uzdravilo -, můžeš totéž učinit v tomto okamžiku. Modlím se Bože, abys uzdravil každou nemocnou osobu, každého mrzáka, každého sklíčeného zde, který slyší tato slova. Ó Bože, učiň to. Moje modlitba platí jim. S Kristovou láskou ve svém srdci a pochopením pro jejich útrapy, Ti je přináším, Pane, na obětní oltář, kde leží zkrvavené tělo Beránka, jakožto usmíření za naše hříchy a nemoci. Prosím o milost pro tyto lidi. Chtěl bych se jich zastat, jako Mojžíš se postavil do mezery, Pane, a říci: „Bože, buď jim ještě nějaký čas milostiv a dej jim další příležitost.“ Učiň to právě nyní, Pane. Dej, aby evangelium běželo ještě dále.

Jsou odsouzeni, Pane. Modlím se, aby Tvá veliká milost a milosrdenství dosáhlo až k té poslední osobě, jejíž jméno je zapsáno v Knize života. Není těžké modlit se v souladu s Božím Slovem, chci tím říci, Pane, se Slovem zaslíbeným a potvrzeným, Slovem, které tyto lidi předurčilo před ustanovením světa. Není těžké modlit se, abys zachránil ty, jejichž jména jsou v Knize života, neboť vím, že to učiníš. Ježíš řekl: „Všichni, které Mí dal Otec, přijdou.“ A nikdo nemůže přijít, leč by mu to bylo dáno.

Modlím se, ó Bože, aby všude tam, kde tato slova padnou, ať ze zvukového pásku nebo zde na tomto místě, Duch svatý volal právě teď každou předurčenou osobu, jejíž jméno bylo v Beránkově Knize života před ustanovením světa. Ať slyší, že dnes mluví Boží hlas, ten něžný, klidný, tichý hlas v jejich srdcích, který praví: „Toto je cesta, po ní jděte.“ Dej to, Otče, ve jménu Ježíše.

Zatímco jsme zde ve shromáždění přítomní, sklonili jsme své hlavy a věříte, že toto je pravda, vkládám ruku na kapesníky a balíčky, které zde leží pro nemocné a ztrápené. Chtěl bych se vás nyní na něco upřímně zeptat. Nepřicházím sem, abych byl slyšen. Jsem unaven; jsem vyčerpán. Nejsem tak mladý, jak by bylo zapotřebí a vím, že naše dny jsou sečteny. Víím, že bych se měl zmínit o každé maličkosti, týkající se království Božího, jak nejlépe to jen dovedu. Pokaždé, když káži, dostávám naději. Musím jít, ať se podle toho cítím, nebo ne. Přicházím sem, protože cítím, že to musím činit. Chci to činit. A já vás miluji. Říkám tyto věci tak příkře a přísně ne proto, že bych to činit chtěl, ale vnitřně jsem k tomu nutkán, abych to dělal. To, co bylo potvrzeno, mě nutí k tomu, abych ty věci dělal. Říkám to v lásce, v dobrotě. Nemáme v úmyslu vyřadit muže nebo ženy. To bych nechtěl dělat, bratře, sestro; chtěl bych vás jen dostat na vyvýšené místo, odkud byste mohli poznat pokárání a metlu Pána, že **tam nyní do toho musíte vejít. Neodkládejte to; snad příliš otálíte.**

A vy, kteří máte touhu dostat se na stranu Pána, cele se Mu odevzdat ve svých srdcích nyní v přítomnosti shromáždění nebo v některé zemi, kam přijdou zvukové záznamy, nezdvihajte své ruce, nemíníte-li to upřímně. Jen když to myslíte doopravdy, že chcete přijít k Pánu, se zasvěcenějším životem, pak vás prosím, abyste zdvihli svou pravou ruku. Pán vás žehnej. Zasvěcujete se Kristu znovu a pokoušíte se nést jeho pohanění. Řekněte: „Jsem ochoten dnes vzít na sebe Jeho hanbu.“ I já jsem zvedl obě ruce. “Rád bych na sebe vzal pohanění Ježíše Krista. S radostí ponesu to označení “svatoušek” nebo jak to ještě může být nazváno. Ponesu to s hrdostí, neboť to je kvůli Pánu. Ponesu to hrdě. Nechtěli byste učinit totéž všichni? Zdvihněte ruce a řekněte: „Milostí Boží bych to chtěl učinit.“

Když se učedníci vrátili, mysleli si, že je to velkou ctí nést hanbu Jeho jména. Nebo byste chtěli nést hanbu nějaké hvězdy z Hollywoodu, z televize nebo člena nějaké církve, nebo něco podobného? Nebo chcete nést hanbu Slova Ježíše Krista? Dej mi hanbu Slova, Pane. Víím, že On nesl hanbu Slova božího. Dej mi ji také nésti, ó Pane.

*A ten posvěcený kříž chci nést,
dokud mne neosvobodí smrt,
potom půjdu domů,*

abych přijal korunu ...

Tam jednoho dne bude pro nás koruna. Nyní je připravována. Až tento pozemský život bude za námi, potom budeme vědět, že je všechno v pořádku.

Zde není tolik místa, aby se lidé mohli shromáždit kolem oltáře. Mějte místo, kde právě jste za oltář. „Ti, kteří uvěří ...“ Modleme se.

Nebeský Otče, zdálo se mi, jakoby skoro všichni, mladí i staří, zde ve shromáždění měli ruce zvednuté. Modlím se, aby pokaždé, když bude přehráván tento zvukový záznam, zvedli lidé ruce a pokleklí v místnosti. Otče, matko, přejděte na druhou stranu, vezměte se za ruce a řekněte: „Miláčku, dost dlouho jsme byli členy církve. Pojďme nyní ke Kristu.“ Dejž to, Pane.

Požehnej těmto lidem zde. Prosím, rač jim dáti posvěcený život, Pane. Mnozí z nich jsou, Pane, dobří lidé. Jsou Tvým lidem, jen neznali pravdu. Prosím, abys jim ukázal Svoji pravdu. „Tvé Slovo je pravda.“

Jak jsi řekl v Janově evangeliu, myslím v 17. kapitole: „Posvěť je Otče, v pravdě. Slovo Tvé je pravda.“ Tvé Slovo je stále ještě pravdou. Je vždy pravdou, neboť je to Bůh. Modlím se, Bože, abys je posvětil v pravdě. „Posvětit“ znamená očistit od všech vyznání víry a denominací; očisti je ode všeho světského k posvěcenému životu Slova Božího. Dejž to, Pane. Nyní jsou Tvoji. Tys slíbil, že to učiníš. Jakožto Tvůj služebník obětuji pro ně svoji modlitbu. Ve jménu Ježíše Krista.

Kdy nyní máme své hlavy skloněné, zazpívejme si tuto píseň, zatímco zůstaneme na modlitbě.

*Ježíš splatil vše,
za vše vděčím Jemu (Pomyslete!);
Můj hřích červený jak krev,
On obmyl do běla jak snih.*

Včera jsem byl na jednom místě, kde mi jeden muž vzal míru na oblek, který mi koupil jeden bratr zde z této obce. Řekl: „Tvůj oblek vypadá, že je velmi teplý, koupil jsem ti lehčí.“

Šel jsem si pro něj a on řekl: „Poslyš, pravé rameno máš níže než levé. Tys musel nosit těžká břemena.“ Pomyslel jsem si: „Ano, břemeno hříchu, ale Ježíš zaplatil všechno.“ Dejte na to pozor, když to zazpíváme:

*Ježíš zaplatil vše,
za vše vděčím Jemu (po celý svůj život).
(Co učinil hřích?)
Můj hřích, červený jak krev*

On obmyl do běla jak sníh.

Bože, buď nám milostiv v tomto čase hlubokého rozjímání. Dej, aby Tvé Slovo zapadlo hluboko do srdce. I když ti lidé přijdou opožděně k obědu, toto je více než pokrm; toto je život. „Mé Slovo je pokrm“, řekl jsi. Toto je to, čím jsou naše hladové duše krmeny.

Nuže, vezmi si nás, Pane, formuj nás. Pane, vezmi mne s nimi. Chtěl bych jít s nimi. Jdu nyní ve víře na Golgatu, Pane. Jdu s tímto shromážděním. Formuj mne tedy, Pane. Jednal jsem nesprávně. Nedávno jsem prostě chtěl přestat kázat. Lidé mne nechtěli poslechnout. Pokračovali dále v tom, co dosud dělali a já jsem ztratil odvalu. Dostal jsem komplex. Ó, Bože, před několika nedělemi, když jsi mi tam venku dal znamení, a když jsem četl Bibli, viděl jsem, že jsi Mojžíšovi řekl právě to, co bylo v tom snu, že tam také byla hora, která měla být pro ně znamením. A potom jsem konečně věděl, že jsem opustil spoustu nemocných lidí a že moje služba není jen prorocká, nýbrž také učit Slovo a modlit se za nemocné. Dopustil jsi právě, že jeden muž zde klesl mrtev k zemi, ale pak jsi ho zase přivedl k životu na potvrzení, že je to pravda. Vždycky potvrzuješ Své Slovo.

Pane, potvrď je právě nyní, zatímco jsem před Tvým trůnem. Přijmi každého z těchto lidí, Pane. Odstraň z nás všechno světské. Přijmi mě, Pane, zatímco jsme v Tvé přítomnosti. Vezmi prostě Slovo a roztrhni naše srdce. Ó Bože, vzdal od nás právě nyní svět a starosti světa. Dej, abychom byli posvěcenými křesťany, Bože, kteří v lásce dobrotě a srdečnosti nesou ovoce Ducha. Neučiníš to, Pane? Jsme před Tvým trůnem. Hřích zanechal na každém z nás stopy, ale Tvá krev to může přikrýt, Pane, a zbělí nás, že budeme jako sníh. Dej to, Pane, zatímco očekáváme na Tebe. Přijmi nás; jsme Tvoji. Zasvěcujeme Ti svůj život. Ve jménu Ježíše Krista. Dej to, Pane, každému z nás.

Roztrhni mé srdce, Pane. Vidím každý svůj omyl, vidím své chyby. Bože, od tohoto okamžiku se budu snažit vést život, jak nejlépe dovedu, abych vám pomohl. Zasvěcuji svůj život Tobě tohoto jitra znovu, když jsem vznesl obžalobu proti svým přátelům tam venku, proti duchovním. Musím říkat ty tvrdé věci, avšak Pane, učinil jsem tak pod Tvou inspirací. Cítím, že jsi mi řekl, abych to učinil. Nyní to spadlo s mých ramen, Pane. Jsem rád, že je to dole. Necht' s tím naloží, jak chtějí. Modlím se, aby to přijali.

Prosím, abys každého zachránil, Pane. Ať z toho vzejde probuzení a velká moc přijde na církev, než odejde domů. Není těžké si to vyprosit, neboť Ty jsi to zaslíbil. Vyhlížíme po třetím působení, Pane, o němž víme, že se mají dít velké věci pro nás v našem středu.

Jsem Tvůj, Pane. Pokládám se na tento oltář, zasvěcuji se jak nejlépe dovedu. Odejmi ode mne všechno světské, Pane. Odejmi ode mne věci, které jsou

pomíjející; dej mi věci nepomíjející: Slovo Boží. Kéž bych byl schopen žít tak těsně se Slovem, až by Slovo bylo ve mně a já ve Slovu. Dej to, Pane. Ať se nikdy od něho neodvrátím. Kéž pevně držím meč Krále, kéž jej pevně uchopím. Dej to, Pane.

Žehnej nám všem společně. Jsme Tvými služebníky, tak, jak jsme se Ti dnes ráno znovu zasvětili ve svých srdcích. Jsme Tvoji ve jménu Ježíše Krista, připraveni ke službě.

Ježíš zaplatil vše (Bůh ti žehnej bratře Neville.)

za vše vděčím Jemu;

Můj hřích červený jak krev,

On obmyl do běla jak sněh.

*****